

Одного разу на Різдво

Автор:

Джозі Сільвер

Одного разу на Різдво

Джозі Сільвер

Чи можна зустріти кохання на автобусній зупинці? Лорі зустріла... Від пронизливого погляду незнайомця її серце шалено застукало. Однак автобус рушив, а хлопець так і лишився на зупинці. Минув рік. На різдвяній вечірці подруга Сара знайомить Лорі зі своїм хлопцем Джеком. У ньому Лорі впізнає незнайомця з зупинки, якого так шукала... Та відтепер вони можуть бути лише друзями. Минає кілька років, а Лорі все ще не може забути про свої почуття. Одного дня Джек зізнається, що тоді на вечірці впізнав Лорі, що згадує її погляд і досі... Та краще б вона не чула цієї правди. Бо до чого це призведе?

Джозі Сільвер

Джозі Сільвер «Одного разу на Різдво». Літературно-художнє видання

Джозі Сільвер невиправно романтична.

Майбутнього чоловіка вона зустріла в той день, коли йому виповнилося двадцять один, – наступила йому на ногу.

Так і живе вона з ним, двома дітьми та кішкою в маленькому містечку десь у Мідленді – Серединних землях Англії.

Джеймсу, Еду й Алексу – з любов'ю

2008

21 грудня

Лорі

Я просто дивуюся, як це кожен, хто сідає взимку до громадського транспорту, не падає одразу ж мертвим під навалою мікробів. За останні десять хвилин на мене встигли й накашляти, і начхати. А якщо оця жіночка попереду ще раз струсить на мене свою лупу, я виллю на неї рештки моєї захололої кави. Пити її все одно вже не можна, бо там повно того лушпиння.

Я така стомлена, що ладна заснути просто тут, на хиткому верхньому поверсі переповненого автобуса. Дякувати Богові, до Різдва мені на роботу вже не треба. Ані мозок, ані тіло більше не витримують ще одного чергування за цією жахливою стійкою реєстрації в клятому готелі. Для клієнтів вона, звісно, виблискує гарненькими вогниками гірлянд, та її зворотний бік – бездушне пекло. Очі розплющені, але я практично засинаю. Уявляю собі, як упаду в сплячку аж до наступного року, бо завтра – додому, до батьків, де все знайоме, усе сповите ностальгією. Щось у цьому є. Ти залишаєш Лондон задля перепочинку в мирному селищі, на Серединних землях, у спальні свого дитинства, де поринаєш у спокійний плін часу, хоча спогади не завжди щасливі. У кожній родині, якими близькими й теплими не були б стосунки, приховані свої трагедії. У нас лихо сталося аж надто рано, шрам від нього – надто глибокий. Не думатиму зараз про це. Різдво має бути часом любові та надії, а також – що в цю мить для мене найважливіше – сну. Сну, що перемежовується з поглинанням святкових страв наввипередки з братом Дерілом і Анною, його дівчиною, та з переглядом повного

набору різдвяного кіномотлоху. Бо ніяка втома не завадить подивитися знову й знову, як той бідолаха стоїть мовчки на морозі та махає плакатиками перед дружиною свого найкращого друга, повідомляючи, що його розбите серце любитиме її завжди[1 - Лорі пригадує епізод із фільму «Реальне кохання» (Love Actually, 2003)]. Утім. хіба це романтика? Не певна. Я маю на увазі: воно щось подібне, але сльозливе та сентиментальне, а цей хлопець – найпаскудніший друг у світі.

Можна зовсім не турбуватися через мікроби: мали б мене вбити, то вже зробили б це, бо надихалася більш ніж досить. Я притуляюся лобом до запітнілого скла й роздивляюся картинку Кемден Хай Стрит у мерехтінні різдвяних вогників і сяйві яскравих переповнених вітрин, де продається все: від шкіряних курток до недоладних лондонських сувенірів. Ще навіть четвертої години немає, а вже сутеніє. Не думаю, що в Лондоні сьогодні взагалі було достатньо денного світла.

Мое віддзеркалення в темному склі підказує, що час уже, напевно, зняти цей дурнуватий віночок із ялинкової мішури, який наша королева-менеджер учепила мені на волосся. Вигляд, ніби граєш архангела Гавриїла в різдвяній виставі для дітлахів. Та, коли чесно, це зайвий клопіт. Нікому в цьому автобусі немає до мене діла: ані похмурому чоловікові в теплій куртці, котрий зайняв більшу частину нашого сидіння (він куняє над позавчорашньою газетою), ані зграйці школярів, які перекрикують один одного «на гальорці», ані, звісно, тій жінці з лупою та блискучими сережками-сніжинками. Вибір біжутерії в неї ще той. Була б я стервом, могла б поплескати її по плечу та зауважити, що пані повертає до себе більше уваги тим снігопадом, який здіймається при кожному повороті її голови. Але я не стерво – хіба в глибині душі. А чи не всі такі?

Боже, скільки він іще буде зупинятися, цей автобус? До моєї квартири всього кілька миль, а він уже набрав людей більше, ніж худоби до фургона в базарний день.

«Давай, – думаю я, – рухайся. Вези мене додому». Але вдома зараз теж похмуро: Сара, моя сусідка, поїхала до батьків. Нічого – нагадую собі – наступного дня я теж виберуся звідси.

Автобус здригається перед зупинкою в кінці вулиці, а я дивлюся, як унизу один потік людей намагається проштовхнутися назовні, тоді як інші тиснуться всередину. Схоже, вони думають, що це така розвага, коли задля рекорду купа дурнів залазить до телефонної будки чи ще кудись. На зупинці, на відкидному

сидінні, притулився якийсь хлопець. Це, мабуть, не його автобус, адже він занурився в грубу книжку. Я звернула на нього увагу, бо юнак, здається, геть не помічає штовханини, що коїться поруч із ним. Уся картина нагадує химерний спецефект із фільму, коли герой залишається зовсім нерухомим, а весь світ навколо нього крутиться, мов розмита картинка в калейдоскопі.

Я не бачу його обличчя, лише потилицю з руським волоссям; воно не дуже коротко підстрижене, напевно, коли відростає, стає хвилястим. Одягнений у вовняне пальто-бушлат, закутаний плетеним шарфом. Це, очевидно, ручне плетиво – справжній кіч, несподіваний для решти його вигляду: темні вузькі джинси, охайні черевики, зосередженість над книгою. Я нахилиюся, намагаючись повернути голову й роздивитися, що він читає, протираю запітніле скло рукавом куртки, щоб краще побачити.

Не знаю, чи то мій порух рукою по склу, чи то блискітки на сережках жінки з лупою, але хлопець щось побачив краєм ока. Він піднімає голову, кілька разів моргає та вдивляється в моє вікно. Дивиться на мене.

Ми дивимось одне на одного, і я не можу відвести очей. Відчуваю, як ворухаться мої губи, ніби прагнуть щось вимовити, Бог знає, що саме, але раптом, не відомо з якої причини, приходить усвідомлення: я повинна вийти з автобуса. Мене охоплює непереборний імпульс вибратися назовні, дістатися до цього хлопця. Але я нічого не роблю. Я не рухаюся, бо знаю: у мене жодного клятого шансу пробратися повз сусіда в куртці, проштовхатися крізь натовп, поки автобус не рушив. І тоді за мить я приймаю рішення: залишусь на місці, але спробую переконати його піднятися в автобус, переконати його лише моїм відчайдушним поглядом, сповненим бажання.

Він не кінозірка, не вирізняється класичною красою, але мене підкорює його стильна недбалість, його щирий невимушений шарм відстороненості від натовпу. Мені звідси навіть не видно кольору його очей. Зелені, я б сказала, чи, може, сині?

І ще одне. Може, я видаю бажане за дійсне, але бачу, що та сама громовиця вразила і його, мов невидима подвійна блискавка незбагнено поєднала нас. Його очі розширились, у них – відвертий шок упізнання. Він розгублено оглядається – так ми поводитимось, коли помічаємо старого доброго друга, якого сто років не бачили, та не можемо повірити, що це справді він.

Це ніби: «О, привіт!», або «Боже, це ти!», чи «Не можу повірити! Як же добре, що я тебе побачив» – усе одразу.

Він переводить погляд на чергу, яка меншає, але тих, хто бажає піднятися в автобус, ще досить, потім знову здимає очі на мене. Мені здається, я чую його думки. Він розмірковує, чи божевілля це – сісти не у свій автобус. Або гадає, що міг би мені сказати, якби між нами не було ні скла, ні натовпу, або чи не дурня це все – стрибати через дві сходинки, щоб дістатися до дівчини.

«Ні, – намагаюся відповідати йому подумки, – ні, ти не будеш почуватися дурником. Я тобі не дозволю. Просто сідай уже в цей клятий автобус, давай!» Він упритул дивиться на мене, а потім на його прекрасних вустах повільно з'являється усмішка, ніби він не може її стримати. Тоді я всміхаюсь у відповідь, голова паморочиться, і я теж не можу цьому зарадити.

«Будь ласка, сідай в автобус». Він підхоплюється, раптово вирішуючи, згортає книгу, ховає її до наплічника, який тримав біля ніг. Він іде вперед, а я затамовую подих, притискаю долоню до скла, кваплю його, бо чую, як шиплять, зачиняючись, двері, як водій відпускає ручне гальмо.

«Ні! Ні! О, Боже не смій рушати! Це ж Різдво!» Я хочу кричати, попри те, що автобус уже вивертає на дорогу, набирає швидкості, а назовні стоїть він і, не дихаючи, дивиться, як ми від'їжджаємо. Я бачу, як поразка гасить світло в його очах. І тоді – тому що це Різдво й тому що я щойно безнадійно закохалась у незнайомця на автобусній зупинці – я посилаю йому прощальний зневірений повітряний цілунок, притискаю чоло до скла й дивлюся на нього, поки він не зникає.

Потім я усвідомлю. Чорт! Чому я не видерла аркуша з книжки нещасного хлопця, не написала чогось, не показала йому? Тож могла б! Навіть не написала номера свого телефону на запітнілому склі. Я могла б відчинити віконце та прокричати йому своє ім'я, адресу чи ще щось. Можна перебирати безліч варіантів того, що могла б зробити, та не зробила. Нічого не прийшло мені на гадку тієї миті, бо я просто не могла відвести від нього очей.

Для випадкових глядачів це, напевно, були шістдесят секунд німого кіно, вартого Оскара. Відтепер, якщо хтось мене запитає, чи я колись закохувалася з першого погляду, я відповім:

– Так, однієї чудової миті двадцять першого грудня дві тисячі восьмого року.

2009

Новорічні обітниці

Цього року лише дві обітниці, але великі, блискучі, розкішні.

1. Знайти його, мого хлопця з автобусної зупинки.
2. Знайти собі першу нормальну роботу в журналі.

Прокляття. Треба було писати олівцем, тоді б я стерла їх та викинула зі свого життя. В ідеалі, насправді, мені б хотілося спочатку знайти страшенно круту роботу в часописі, а потім десь у кав'ярні натрапити на цього автобусного хлопця. І щоб я тримала якийсь корисний ланч, а він би ненароком вибив його в мене з рук, а тоді б подивився на мене й сказав: «О, це ти. Нарешті».

І тоді б ми забули про ланч, пішли натомість гуляти парком, тому що втратили апетит, але знайшли кохання всього свого життя.

Так чи не так, проте побажайте мені успіху.

20 березня

Лорі

– Це не він? Я щойно відчула в нього автобусну ауру – точно тобі кажу.

Я обертаюся туди, куди киває Сара, веду очима вздовж бару, де, як і годиться в п'ятницю ввечері, повно народу. Ми підсіли на цю звичку: тепер, варто нам кудись вийти, одразу роздивляємось обличчя в натовпі, шукаючи «автобусного хлопця», як його охрестила Сара, коли минулого січня ми ділилися різдвяними враженнями. Святкування в її родині в Йорку відбуваються значно гучніше, ніж мої затишні посиденьки за багатим столом у Бірмінгемі, але ми обидві повернулися в реальність зимового Лондона з новорічною хандрою. До спільного «сльозливого горщика» я вкинула свою журливу історію про «кохання з першого погляду», та одразу ж про це пошкодувала. Не через те, що я не довіряла Сариному вмінню зберігати чужі таємниці, а швидше тому, що наступної миті вона зациклилася на ідеї знайти того хлопця більше за мене. А я тихенько божеволіла, думаючи про нього.

– Котрий? – я зосереджено видивляюся в море людей: здебільшого незнайомі потилиці.

Вона чухає носа, гадаючи, як виділити того хлопця, щоб я змогла його роздивитися.

– Он, у центрі, поруч із жінкою в синій сукні.

Жінку помітити легше: хвиля її прямого білявого волосся відбиває світло, коли вона закидає голову та сміється до свого супутника.

Він приблизно того зросту, який мені треба. Волосся ніби схоже, і є щось бентежно знайоме в лінії плечей під темною сорочкою. Це може бути хто завгодно, а може бути й автобусний хлопець. Що більше я дивлюся на нього, то більше впевнююся: пошуки закінчено.

– Не знаю, – кажу, затамувавши подих, бо він дуже близько від нас. Після стількох моїх розповідей Сара, мабуть, краще за мене знає, який він має вигляд. Я хочу підійти. Якщо чесно, я вже почала наближатися, але Сарина рука спиняє мене: він саме нахилився поцілувати блондинку, яка одразу ж стає для мене найменш привабливою людиною на планеті.

Боже, я ж думаю, що це він! Ні! Так не мало бути. Кожної ночі я програвала у своїх думках безліч варіантів цієї сцени, і вона ніколи, ніколи не завершувалась ось так. Іноді він був із компанією хлопців у барі, іноді – у кав'ярні читав на самоті, але ніколи не з'являвся з дівчиною, яку б пестив до нестями просто на людях, так що її блискуча білява макітра йде обертом.

– Холера, – бурчить Сара, підсовуючи мені до руки келих. Ми спостерігаємо за тривалим цілунок. І ще тривалішим.

Божечко, невже ці люди краю не знають? Тепер він мене її дупу, стрімко долаючи межу дозволеного в залюдненому барі.

– Гідність, люди! – гарчить Сара. – Він зовсім не твого типу, Лу.

Я розчавлена. Настільки, що перекидаю одним ковтком цілий келих холодного вина. Мене пересмикує.

– Я, мабуть, хочу піти, – кажу нарешті. Це смішно, але я зараз, напевно, заплачу.

Тут вони завершують довгий цілунок, вона поправляє сукню, він шепоче щось їй на вушко, відвертається та йде просто на нас.

Мить – і я впізнаю. Він проходить повз нас, а я майже регочу від запаморочливого полегшення.

– Не він, – шепочу я. – Навіть не дуже схожий на нього. Сара закриває очі та видихає повітря, бо теж, мабуть, затамувала подих.

– Трясця! Хвалити Бога. Хтивий пес. Уявляєш, я його мало не підчепила, коли він ішов.

Вона має рацію. Молодик, який щойно просунув повз нас, сповнений самозакоханості: тильною стороною долоні він витирав помаду дівчини зі свого рота та манірно й задоволено шкірився дорогою до вбиральні.

Боже, мені треба ще випити. Я шукаю автобусного хлопця вже три місяці. Або я знайду його якнайшвидше, або мене в реанімацію заберуть.

Пізніше, повернувшись на Делансі-стрит, ми скидаємо туфлі та валимося на канапу.

– Я от думаю, – починає Сара, перекочуючись зі свого боку канапи до мене, – оцей новий хлопець на роботі може тобі сподобатися.

– Я хочу лише автобусного хлопця, – промовляю я мелодраматично, як у костюмному фільмі.

– А що, коли ти його знайдеш, а він покидьок? – міркує вона. Наші враження в тому барі, очевидно, її добряче струснули.

– Гадаєш, мені слід кинути пошуки? – я піднімаю з бильця канапи важку голову та дивлюся на подругу. Вона розводить руками й так і завмирає.

– Просто кажу, що тобі треба мати аварійний план.

– На випадок покидька?

Вона підносить великі пальці, напевно, тому, що підняти голову – надто велике зусилля.

– Він може виявитися найкращим, супергероєм вищого гатунку, – каже вона, – або в нього може бути дівчина. О, боронь Боже, Лу, він може навіть бути одруженим.

Тут мені заціпило горло. Справді заціпило.

– У жодному разі! – шиплю я у відповідь. – Він самотній, він чудовий, і він десь тут поблизу, чекає, коли я його знайду. Я відчуваю, що воно саме так і є, з усією впевненістю п'яної жінки. Або, може, він навіть сам шукає мене.

Сара підпирається ліктем та витріщається на мене. Її довгі руді пасма розтріпалися, туш потекла.

– Я просто кажу, що ти можеш мати нереальні сподівання, і тобі – нам – далі треба діяти обережніше, от і все.

Я знаю: вона має рацію. У цьому барі в мене ледь серце не стало.

Ми дивимось одна на одну, а потім вона плескає мене по нозі.

– Ми його знайдемо, – запевняє. Це такий простий жест солідарності, але від нього в мене клубок у горлі. Усе ж таки я добряче напідпитку.

– Обіцяєш?

Вона киває, кладе руки на серце, а з мого горла виривається бурхливе ридання, бо я втомилася, сп'яніла, і ще тому, що іноді не можу згадати обличчя автобусного хлопця й боюся, що забуду, який він має вигляд.

Сара сідає та витирає мені очі рукавом сорочки.

– Не плач, Лу, – шепоче вона. – Ми й надалі його шукатимемо, поки не знайдемо.

Я киваю, відкидаюся на спину та дивлюся на ліпну стелю, яку наш господар обіцяє полагодити, відколи ми перебралися сюди кілька років тому.

– Ми знайдемо. І він буде ідеальним.

Вона замовкає, потім непевно змахує гострим пальцем над головою.

– Краще йому таким бути. Або я виріжу «покидьок» просто тут, у нього на лобі.

Я киваю. Я ціную її вірність і відповідаю їй тим же.

– Іржавим скальпелем, – погоджуюся, малюючи подумки жахливий образ.

– І в нього буде зараження крові та голова відпаде, – бурмоче вона.

Я заплющую очі й нечутно сміюся. Поки не знайду цього хлопця, левина доля моєї любові належить Сарі.

24 жовтня

Лорі

– Ну, гадаю, у нас вийшло суперово, – каже Сара, оглядаючи результати нашої праці.

Ми цілий тиждень витратили на ремонт своєї мініатюрної вітальні. Стоїмо обидві, укриті пилюкою та плямами фарби. Ми вже дуже близькі до завершення, і мене охоплює тепле почуття задоволення – от якби ще моя гидотна робота в готелі викликала хоча б половину такого відчуття.

– Сподіваюся, господарю сподобається, – кажу я.

Ми, узагалі-то, не повинні змінювати щось у квартирі, але я не розумію, чого б це він заперечував проти нашого порядкування.

– Він мав би нам за це заплатити, – Сара взяла руки в боки. На ній обрізаний робочий комбінезон поверх яскраво-рожевої жилетки. У поєднанні з її рудим волоссям – ефект пожежної машини. – Ми щойно підняли вартість квартири. Хіба хтось може вподобати отой зношений старий килим, а не ці чисті дошки?

Я сміюся, пригадуючи нашу кумедну боротьбу з килимом, згорнутим у рулон, який ми волочили вниз сходами з нашої квартири на останньому поверсі. Поки зійшли, то впріли, мов шахтарі, та матюкалися, як матроси, обидві обліплені шматками облізлої поролонової підкладки. Нарешті ми вдарили по руках, викинувши його до сусідського контейнера. Сподіваюся, сусіди нічого не помітять, бо той і так уже був напівзавалений різним мотлохом.

Старі дубові дошки підлоги виявилися дуже гарними – до того, як теперішній власник заховав їх під цією строкатою потворою, хтось роками переймався тим, щоб вони перебували в належному стані. Ми всі руки відбили, поліруючи їх, і воно таки того варте, бо зараз стоїмо в охайній кімнаті, сповненій світла, яке ллється на свіжі білі стіни з великих старомодних вікон. Це старовинний будинок зі шляхетними обрисами, попри ліплену стелю. Ми додали дешевий килимок, накрили розрізнені меблі покривалами з наших спалень та врешті-решт, гадаю, створили маленьке диво.

– Бохо-шик, – заявляє Сара.

– У тебе фарба на волоссі, – я торкаюся своєї маківки, щоб показати, де саме, і, звісно ж, додаю собі ще одну нову пляму.

– У тебе теж, – сміється вона. Потім дивиться на годинник. – Риба з картоплею?

У Сари метаболізм, як у коняки. Це одна з улюблених мною рис її характеру, бо дозволяє мені їсти тістечка, не відчуваючи жодної провини. Я киваю, бо теж умираю з голоду.

– Я піду.

За півгодини ми «обмиваємо» нашу нову дивовижну вітальню картоплею з рибою, яку їмо з колін, сидячи на канапі.

– Нам треба кидати роботу та ставати зірками якогось шоу на телебаченні про дизайн оселі, – каже Сара.

– Ми підірвемо це шоу, – погоджуюсь я. – «Лорі й Сара: новий шанс для ваших дизайнів».

Вона завмирає, не донісши виделку до рота.

– «Сара і Лу: новий шанс для дизайну».

– «Лорі й Сара» звучить краще, – сміюся. – Ти знаєш, що я маю рацію. Бо я старша, тож маю бути на першому місці, це по-чесному.

Наш старий жарт. Я на кілька місяців старша за Сару й ніколи не втрачаю шансу скористатися своїм статусом. Вона розбризкує пиво, коли я нахиляюся, щоб узяти з підлоги свою пляшку.

- Обережно, дошки!

- У мене тут таця, - кажу я поважно.

Вона нахиляється та розглядає мою імпровізовану тацю: цьогомісячний рекламний буклет із супермаркету.

- О Боже, Лу, - каже вона повільно, - ми вже користуємося тацею.

Я похмуро ковтаю.

- Це означає, що ми маємо постарішати та завести спільних кицьок?

Вона киває:

- Боюся, що так.

- Може, і так, - бурчу я, - мое особисте життя офіційно вмерло.

Сара скручує свою упаковку від риби з картоплею.

- Маеш звинувачувати тільки себе, - каже вона.

Зрозуміла річ, то вона про автобусного хлопця. Тепер він набув майже міфічного статусу, і я вже готова відмовитися від нього. Десять місяців - довгий строк для пошуків геть не знайомі тобі людини, при цьому ані найменшого шансу на те, що він виявиться самотнім, що я йому сподобаюся і що він не маніяк із сокирою. Сара активно доводить свою думку, що я маю рухатися далі, мені потрібно знайти когось іще до того, як я стану бабцею. Знаю, що вона має рацію, але мое серце ще не готове відпустити незнайомця. Те відчуття, коли наші очі зустрілися... У мене такого ніколи в житті не було.

– Ти вже встигла б усю земну кулю оббігти, відколи його побачила, – каже подруга. – Подумай лишень, скільки досконалих джентльменів через оці твої дії впіймали облизня. А так мала б розповідати онукам у старості казочки про Роберто з Італії та про Влада з Росії.

– Не збираюся заводити ані дітей, ані внуків. Натомість до скону марно шукатиму автобусного хлопця та заведу разом з тобою кицьок, – відповідаю я. – Ми відкриємо центр порятунку, а королева нагородить нас медаллю за службу котам.

Сара сміється, але її очі кажуть: прийшов час запакувати мрії про автобусного хлопця, заховати їх подалі та відпустити його.

– Я щойно згадала, що на кішок у мене алергія, – провадить вона. – Але ти все одно любитимеш мене?

Я зітхаю й тягнуся до свого пива.

– Боюся, ти все зіпсувала. Знайди когось іншого, Саро, нам не бути разом.

Вона сміється:

– У мене наступного тижня побачення.

Тримаюся за серце:

– Як швидко ти про нас забула.

– Я зустріла його в ліфті. І тримала в заручниках, заблокувавши кнопку «стоп», поки він не погодився піти зі мною на побачення.

Мені справді треба вчитися життю в Сарі. Вона бачить те, що хоче, і хапає це двома руками. У сотисячний раз я шкодую, що в мене не вистачило рішучості вийти з того автобуса.

Але факт лишається фактом: я цього не зробила. Може, час уже стати мудрішою: припинити шукати його, припинити напиватися в сльозах і шмарклях після

кожної нової поразки.

Є інші чоловіки. Треба поставити своїм життєвим гаслом вислів: «А як би вчинила Сара?» – я впевнена, що вона не потратила б цілий рік свого життя на таку маруду.

– Купимо на цю стіну нову картину? – питає вона, дивлячись на порожнє місце над каміном.

Я киваю.

– Так, чом би й ні. Можна з котиками?

Вона сміється та плескає мене по голові скрученим папером від риби.

18 грудня

Лорі

– Спробуй не робити передчасних висновків, коли сьогодні зустрінешся з Девідом, добре? З першого погляду ти, може, вирішиш, що це не твій тип, але повір: він чудовий. І добрий. Знаєш, днями на зустрічі він поступився мені своїм стільцем. Скільки тобі відомо хлопців, які на таке здатні? – Сара виголошує цю промову, тримаючи на колінах укриті пилом винні келихи, усі, що їй вдалося знайти в глибині кухонної шафки нашої мініатюрної спільної квартири.

Я міркую, що б таке відповісти, але, якщо чесно, вибору в мене замало.

– Молодик із нижньої квартири відсунув свого велосипеда, щоб дати мені пройти цього ранку. Таке рахується?

– Оце той, що відкриває нашу пошту та щовихідних лишає по собі в холі на підлозі рештки кебабу?

Я тихенько сміюся та занурюю келихи в гарячу пінну воду. Сьогодні ми влаштуємо нашу щорічну різдвяну вечірку, яку проводимо, відколи перебралися на Делансі-стрит. Хоча й кепкуємо одна з одної, кажучи, що ця вечірка буде значно вишуканішою, бо ми вже закінчили університет, нашими гостями будуть здебільшого студенти та декілька колег, з якими ми ще товаришуємо. Вони прийдуть, щоб випити дешевого вина, подискутувати про речі, яких насправді не розуміють. У мене ж, здається, особлива місія: я маю здибатися з незнайомцем на ім'я Девід, якого Сара визначила як ідеального чоловіка для мене. Ми вже це проходили. Моя найліпша подруга уявляє себе свахою. В універі вона вже кілька разів мене так підставляла. Першим був Марк (чи Майк?), який посеред зими з'явився в бігових шортах та протягом усієї вечери намагався викинути з мого меню страви, від калорійності яких можна було позбутися більш ніж за годину вправ у спортзалі. Я люблю добре попоісти, тож головною стравою в меню, яка мене не цікавила, був Майк. Чи то Марк. Один із них. На захист Сари можу зазначити, що зовнішність у нього була, як у Бреда Пітта, якщо скосити очі та дивитися на нього кутовим зором у темній кімнаті. Що, власне, я й зробила. Зазвичай не сплю з хлопцями на першому побаченні, але тоді відчувала, що мушу спробувати. Заради Сари.

Другий її вибір, Фрейзер, був лише трохи кращим. Я принаймні запам'ятала, як його звать. Поза сумнівом, він був найбільш шотландським шотландцем, якого я колись бачила, настільки, що я зрозуміла ледь-ледь відсотків п'ятдесят з того, що він казав. Про волинки, здається, не згадував, але я не здивувалася б, якби він мав одну при собі, розібрану, заховану під курткою. Його метелик у клітинку бентежив уяву, але яке це мало значення? Лоханувся він по-справжньому лише наприкінці побачення. Хлопець провів мене додому, на Делансі-стрит, і поцілував так, ніби проводив рятівні заходи «дихання рот в рот». Рятівні заходи із залученням надмірної кількості слини. Я забігла до квартири й одразу кинулася до ванної кімнати. Там побачила себе в дзеркалі. Можна було подумати, що цілувалася я з німецьким догом. Під дощем.

Не скажу, що маю вражаючий перелік хлопців, яких обирала сама. За винятком Льюїса, з яким товаришувала дуже довго, коли ще жила вдома, я весь час даю маху. Три побачення, чотири побачення, іноді навіть п'ять – і незмінне фіаско. Я починаю міркувати, що мати таку блискучу подружку, як Сара, це – палиця на два кінці. Вона змушує чоловіків чекати від жінок чогось нереального. Якби я не

любила її до нестями, то б, напевно, видерла їй очі.

Так чи інакше, можете сказати, що я дурна, але знаю: ніхто з цих чоловіків не був для мене тим самим. Я дівчина, віддана романтиці. Нора Ефрон[2 - Нора Ефрон (Nora Ephron; 1941—2012, США) - режисерка, відома романтичними комедіями, за що її й цінує Лорі.] - ось ідеальна відповідь про романтичну вечерю моєї мрії. Я хотіла б знати, чи дійсно гарні хлопці так до біса гарно цілуються. Ну, ви зрозуміли. Сподіваюся, між цими жабами таки колись знайдеться принц. Або хоча б щось подібне.

Хто знає, який він, цей Девід, має бути? Раптом третій раз виявиться вдалим? Не збираюся тамувати подих. Можливо, він стане коханням усього мого життя, а може, буде огидним. Але не буду кривити душею: я дійсно заінтригована й майже готова дати собі волю. Не так уже й часто я таке собі дозволяю, особливо в році, що минає. Обидві ми пережили переворот у житті, коли вибралися із затишного світу універсу до робочої реальності. У Сарі це вийшло більш вдало, ніж у мене. Вона майже без зусиль знайшла посаду молодшого співробітника на місцевому телебаченні, а я от досі працюю реєстратором у готелі. Так, попри мою новорічну обітницю, я, безперечно, ще не знайшла роботу своєї мрії. Але або це, або повернення до Бірмінгема. Я страшенно боюся, що, поїхавши з Лондона, уже не повернуся сюди. У Сарі все виходить легше, вона дуже товариська, а ж дещо незграбна в спілкуванні з людьми, а це означає, що співбесіди проходять не досить вдало.

Але не сьогодні. Я маю намір напиться так, щоб та соціальна незграбність навіть голови не підняла. Зрештою, у нас ще потім буде Новий рік - встигнемо забути свою необачну хмільну поведінку. Я хочу сказати: усе, це вже минулий рік, хвалити Бога. Рухаймося далі!

І, до речі, сьогодні ввечері нарешті познайомлюся з новим Сариним приятелем. Вона з ним уже кілька тижнів, але з різних причин я все ніяк не могла подивитися на цю дорогоцінну знахідку, хоча наслухалася про нього стільки, що можу вже книгу писати. Йому дуже не пощастило: я вже знаю, що в ліжку він - бог сексу і що Сара сповнена надій мати від нього дітей і стати його дружиною, щойно він досить високо злетить на небосхилі мас-медіа, а все до цього йде. Мені майже шкода цього чоловіка, бо його майбутнє розписане на найближчі кілька десятків років, а йому лише двадцять чотири. Але, слухайте, це ж Сара. Яким би крутим чувак не був, він таки щасливчик.

Вона не припиняє говорити про нього. Знову й знову розповідає мені про їхній нестримний секс, значно більше, ніж я хотіла б насправді знати.

Я підкидаю в повітря мильні бульбашки, як дитина, що грається чарівною паличкою. Мильні пальці здіймаю вгору, намагаючись спинити потік її розповідей.

– Окей, окей, усе, будь ласка. Спробую не кінчити в той момент, коли нарешті побачу твого майбутнього чоловіка.

– Тільки йому про це не кажи, добре? – вона шкіриться. – Усе це, про майбутнього чоловіка? Бо він ще нічого ніколи не знає. А раптом це його шокує?

– Ти так вважаєш? – кажу незворушно.

– Значно краще, якщо через кілька років він вирішить, що це була його власна чудова ідея, – вона обтрушує пилюку з джинсів і встає зі стільця.

Я киваю. Якщо я добре знаю Сару – а воно так і є, – вона обкрутила його навколо свого тендітного пальчика, і він уже готовий спонтанно освідчитися, коли вона вирішить, що настав слушний момент. Ви знаєте таких людей, до яких усе завжди притягується? Цих полум'яних жар-птиць, які випромінюють ауру, що вабить людей у їхню орбіту? Сара саме така. Але коли думаєте, що це робить її нестерпною, ви помиляєтеся.

Уперше я з нею зустрілася саме тут, на першому курсі універу. Я вирішила, що краще оселитися не в гуртожитку, а в тих квартирах, які пропонує знімати університет, і знайшла саме це місце. Це високий старий таунхауз, поділений на три частини: дві більших квартири внизу та наша мансарда, причіплена зверху, ніби хтось нагадався втулити її туди в останній момент. Я була просто зачарована, щойно її побачила, мої рожеві окуляри аж тиснули перенісся. Ви пам'ятаєте ту маленьку квартирку, де живе Бріджит Джонс? Саме її мені нагадало це місце, лише трохи більш занедбане й не таке шикарне. Мене чекала там сусідка – зовсім незнайома людина, з якою я буду ділити оренду. Але жоден із цих недоліків не ставав мені на перешкоді; одну незнайому людину витримати легше, ніж дивитися на цілий натовп незнайомців, що тиняються гуртожитком. Я досі пам'ятаю, як перевозила всі свої речі сходами на три поверхи, коли перебиралася туди, сподіваючись, що моя нова сусідка не зруйнує тих мрій про

Бріджит Джонс.

Вона причепила до дверей вітальну записку – великими закрученими червоними літерами, розкиданими на звороті старого конверта:

Дорога моя нова сусідко!

Пішла купити якоїсь дешевої шипучки, щоб відсвяткувати наше новосілля.

Хочеш, забирай більшу кімнату, я все одно люблю жити, щоб туалет був під боком!

Цьом.

Так усе й пішло. Вона простягнула мені руку, ще коли я навіть її не бачила. Вона багато чим від мене різниться, але в нас досить спільного підґрунтя, щоб дружба спалахнула одразу. Вона неймовірна: локони, руді, мов пожежна машина, спадають майже до дупи, статура чудова, але чхати вона хотіла на те, який вигляд має.

Зазвичай такі розкішні особи, як вона, змушували мене почуватися поруч у ролі страшненької сестрички, але Сара вміє зробити так, що тобі коло неї добре. Перше, що я від неї почула, коли вона повернулася з крамнички в той день, було: «Щоб я скисла! Та ти ж копія Елізабет Тейлор! Нам на двері треба здоровезного замка вішати, бо інакше тут бунтівний натовп збереться».

Звісна річ, вона перебільшує. Не так уже я і схожа на Елізабет Тейлор. Своїми синіми очима та темним волоссям я завдячую бабусі-француженці по материнській лінії. Вона була доволі відомою балериною років до тридцяти; ми зберігаємо дорогоцінні програмки та газетні вирізки із зернистими фотографіями, які це доводять. Але себе я завжди описувала як невдалу парижанку. Успадкувавши бабусині форми, я не отримала її грації, а охайна зачіска тендітної брюнетки на моїй голові перетворилася на масу кучериків, які доводиться постійно підправляти плойкою. До того ж, я ніколи не змогла б займатися хореографією. Надто вже захоплююся шоколадним печивом. Колись мій метаболізм помститься, і тоді мені клямка.

Сара жартома зве нас «повія і принцеса». Направду, у ній ані грамульки від шльондри немає, а я й близько не вмію поводитися, як справжня леді, щоб мати право зватися принцесою. Я ж кажу: ми зустрілися десь посередині й нам весело разом. Вона для мене, як Тельма для Луізи[З - Лорі пригадує героїнь фільму «Тельма і Луїза» (Thelma & Louise, 1991).], саме тому я дещо спантеличена тим, що вона отак раптово потрапила на гачок хлопця, якого я навіть не бачила та не схвалила його кандидатури.

- Випивки в нас достатньо? – вона критично оглядає стрій пляшок, який розтягнувся вздовж кухонного столу. Вишуканою колекцією не назвеш: це те, що нам вдалося набрати на дешевих розпродажах вина й горілки в супермаркетах, але цього має вистачити, щоб зробити вечірku незабутньою. Чи то пак, до повного забуття.

- Аж надто. Народ ще із собою принесе, – заспокоюю я. – Усе буде класно.

Мій шлунок бурчить, нагадуючи, що ми з подругою зі самого сніданку нічого не їли.

- Чула? – питаю, потираючи черево. – Мої кишки просять тебе зготувати «ДС-делікатес».

Сарині сандвічі – частина міфів та легенд Делансі-стрит. Вона відкрила мені таємницю своєї святої сніданкової трійці – бекону, буряку та грибів, – і ми розробляли цю фірмову страву в найкращі часи, що видалися за ці два роки, назвавши її «ДС-делікатес» на честь нашої квартири.

Вона сміється, підводячи очі:

- Сама можеш зробити, ти ж умієш.

- Але не так, як ти.

Із задоволеним виглядом вона відчиняє холодильник.

- Таки так.

Я спостерігаю, як Сара викладає шар курятини та блакитного сиру з латуком, майонезом і журавлиною – точна наука, яку мені ніколи не опанувати. Знаю, звучить огидно, але повірте, це не так. Може, це не є середньостатистичною студентською їжею, але, відколи знайшли таке вигідне поєднання ще в універівські часи, ми завжди намагаємося тримати ці продукти у своєму холодильнику. Це, можна сказати, наша звична їжа. Ну, ще морозиво й дешеве вино.

– Уся суть саме в журавлині, – кажу після першого укусу.

– Тут справа в кількості, – відповідає вона. – Даси забагато журавлини – і ось тобі бутерброд з варенням. Забагато сиру – і ти облизуєш тінейджера в брудних шкарпетках.

Я збираюся вкусити сандвіч знову, але вона підстрибує та хапає мене за руку.

– Чекай. Треба випити, щоб набратися святкового настрою.

У мене виривається стогін, коли я здогадаюся, що вона зараз зроби́ть.

А вона дістає два низьких келихи, нечутно сміється та заглядає вглиб шафки. Там, за пачкою пластівців, ховається вкрита пилом пляшка.

– Чернеча сеча, – каже вона, наливаючи нам по ритуальній порції. Насправді, це бенедиктин, старий трав'яний лікер, який дістався нам разом із квартирою. Етикетка на пляшці твердить, що трунок містить особливу суміш таємних трав і спецій, але на першій же дегустації, щойно після переїзду, ми дійшли згоди: одним із таємних інгредієнтів точно має бути сеча ченця бенедиктинця. З того часу й дотепер, зазвичай на Різдво, ми випиваємо по ковтку з цієї пляшки – ритуал, що приносить нам однаково насолоди й огиди.

– До дна! – шкіриться вона, пускаючи склянку через весь стіл до мене, та сідає на своє місце. – Веселого Різдва, Лу.

Ми цокаємося та перехиляємо наші склянки одним рухом, порожнє скло грюкає об стіл, ми кривимося.

– З плином часу воно не кращає, – бурчу я, відчуваючи, як рідина обдирає шкіру з піднебіння.

– Ракетне паливо, – рипить вона та сміється. – Їж свій сандвіч, ми його заробили.

Сандвічі мають поглинатися в тиші. Коли ми закінчуємо, вона постукує по краю порожньої тарілки.

– Гадаю, якщо зараз Різдво, ми можемо додати ковбаски.

Я хитаю головою.

– Не змішуй з «ДС-делікатесом».

– У житті мало такого, що не можна було б покращити сосискою, Лорі, – вона підняла брову. – Ніколи не знаєш, може, тобі сьогодні пощастить із побаченням з Девідом.

Враховуючи два побачення наосліп, які мені влаштувала Сара, я б не сказала, що ця перспектива мене дуже надихає.

– Давай уже, – я занурюю тарілки до мийки. – Нам краще приготуватися, скоро всі прийдуть.

Коли Сара знаходить мене й буквально витягає за руку з кухні, мені вже досить добре після трьох келихів білого.

– Він тут, – шепоче вона, ледь не розтרוщуючи кісточки моїх пальців. – Іди привітайся. Ти маєш побачити його просто зараз.

Я, усміхаючись, прошу вибачення в Девіда, поки вона мене витягує з кухні. І вже починаю розуміти, що Сара мала на увазі, називаючи його бугаєм.

Кілька разів він мене розсмішив, увесь час пильнуючи, щоб мій келих не спорожнів. Я вже починала розмірковувати про невеличкий пробний цілунок. Він

доволі приємний, у стилі Росса з «Друзів». Але мені набагато цікавіше побачити нову Сарину половинку, а це означає, що завтра від Росса з «Друзів» залишиться лише каяття. Кращого барометра не знайдеш.

Вона тягне мене крізь натовп наших приятелів, які п'ють і сміються, через усю цю купу людей, яких я навіть не впевнена, що знаю, поки ми нарешті не дістаємося до її хлопця, який невпевнено завмер біля вхідних дверей.

– Лорі, – Сара нервує, але очі її сяють, – познайомся, це Джек. Джеку, це Лорі. Моя Лорі, – додає вона з наголосом.

Я відкриваю рота, щоб сказати «привіт», і бачу його обличчя. Серце підстрибує до самого горла, я відчуваю, ніби хтось приклав до моєї грудини дефібрилятор та увімкнув його на повну потужність. Не можу вимовити ні слова. Я знаю його. Таке відчуття, що бачила його минулого тижня – уперше і востаннє. Бачила, коли мое серце зупинилося. Це той самий погляд з верхнього поверху переповненого автобуса дванадцять місяців тому.

– Лорі, – він промовляє мое ім'я, а я ладна розплакатися від того істинного полегшення: він є, він тут. Може, це божевілля, але весь минулий рік я жила надією, що натраплю на нього. І ось він тут. Сотні натовпів я прочісувала, шукаючи його обличчя, виглядала його в барах та кав'ярнях. Я була згодна на все, окрім відмови від пошуків автобусного хлопця, попри Сарине бурчання, що я теревеню про нього так часто, що вона знає його краще за себе.

Не впізнала, як виявилось. Натомість вона представила його мені як кохання всього її життя.

Зелені. Очі в нього зелені. Деревний мох – по краях райдужної оболонки, тепле бурштинове золото просочується біля зіниць.

Але мене вражає зараз не колір його очей, а той погляд, яким він дивиться на мене. Переляканий спалах упізнавання. Голова йде обертом, як від раптового удару. А потім – це відчуття зникає з новим ударом серця, і я все гадаю: може, це величезна сила мого бажання змусила мене уявити, що цей погляд узагалі був.

– Джеку, – мені нарешті вдається простягнути йому руку. Його звати Джек. – Так приємно вас бачити.

Він киває. Мінлива напівусмішка майнула на губах.

– Лорі.

Я кидаю погляд на Сару, відчуваючи страшенну провину, упевнена, що вона здатна помітити щось недобре. Але подруга просто дивиться на нас, розпливаючись в усмішці, вартій сільського дурника. Боже, благослови дешеве вино.

Його рука тепла й сильна. Він стискає мою міцно та чемно, скоріш як на діловій зустрічі, ніж на різдвяній вечірці.

Не знаю, що мені вдіяти із собою. Усе, що б я хотіла зробити, усе буде неправильно. Як і обіцяла, я не кінчила просто на місці, але щось таки відбувається з моім серцем. Як, у біса, узагалі могла трапитися така довбана клята халепа? Він не може бути Сариним. Він мій. Він мій уже цілий рік.

– Правда вона чудова?

Сара поклала руку на мій поперек, підштовхуючи, навіть штовхаючи мене до нього, хоче, щоб ми обійнялися, бо її відчайдушне бажання – ми маємо стати найкращими друзями. Я приголомшена. Джек нервово сміється та крутить очима, йому, очевидно, незручно від Сариної поведінки.

– Саме така чудова, як ти розповідала, – він погоджується та киває, ніби висловлюючи захоплення новою машиною свого друга. У його погляді, спрямованому на мене, промайнуло щось схоже на прохання про вибачення. Він намагається вибачитися тому, що пам'ятає, чи тому, що Сара поводить, як підстаркувата тітонька на весіллі?

– Лорі? – Сара переводить увагу на мене. – Правда ж, він такий самий, до дрібнички, чудовий, як я й розповідала? – Вона сміється, пишаючись ним, – так і мало бути.

Я киваю. Болісно ковтаю клубок у горлі. Навіть змушую себе розсміятися.

– Звісно, він такий і є.

Сара так відчайдушно прагне того, щоб ми один одному сподобалися. Тож Джек послужливо нахилиється й торкається губами моєї щоки.

– Приємно зустрітися, – каже він. Голос ідеально пасує йому. Прохолодний, упевнений, багатий, насичений ніжною мудрою дотепністю. – Вона весь час про тебе говорить.

Я знову сміюся, хоча мене трусить.

– Таке відчуття, ніби я тебе теж знаю.

А так воно і є. Я відчуваю, ніби знала його завжди. Я хочу повернути обличчя так, щоб зустрітися з ним губами. Я хочу зтягти його на одному диханні до моєї кімнати, зачинити двері, сказати, що кохаю його, зірвати одяг та плигнути з ним у ліжку, потонути в ароматі його шкіри – чистому, теплому, мов пахощі літнього лісу.

Я в пеклі. Я ненавиджу себе. Задля власної безпеки відступаю на кілька кроків від нього й борюся зі своїм нещасним серцем, щоб те припинило битися голосніше за музику.

– Вип'єш? – пропонує Сара легковажно й голосно. Він киває, вдячний, ніби йому кинули рятівний круг.

– Лорі? – Сара поглядом кличе мене за ними.

Я відхиляюся та показую поглядом на ванну кімнату, роблячи вигляд, що мені неодмінно треба до туалету.

– Я до вас ще прийду, – мені треба піти геть від нього, від них, від усього цього.

У безпеці ванної кімнати я бахаю дверима та гепаюсь на дупу, охопивши голову руками, ковтаючи ротом повітря, щоб лишень не розплакатися.

О Боже, о Боже. О Боже! Я люблю Сару. Вона – моя сестра в усьому, хоч і не біологічно. Але це... Я не знаю, як провести наш корабель між цими скелями так,

щоб він не потонув, щоб ми лишилися неушкодженими. Надія спалахує в моєму серці, коли я уявляю собі: ось я вибігаю звідси, просто розповідаю всю правду, може, тоді Сара зрозуміє, що її притягнуло до Джека те, що вона впізнала в ньому мого автобусного хлопця. Бог бачить, я його їй хіба що не малювала.

Яке непорозуміння! Як ми сміятимемося з цього чистого абсурду! Але... потім що? Вона граційно відступає вбік, а він тепер мій новий хлопець – просто, як граблі? Я навіть не думаю, що він упізнав мене, Боже милий! Важкий свинець поразки падає з усією силою на тендітну сміховинну надію – реальність підкралася непомітно. Я не можу цього зробити. Звісно, я не можу. Сара гадки не має і, Боже, така щаслива. Вона сяє яскравіше за зірку того клятого Віфлеема. Може, зараз і Різдво, але це реальне життя, а не якесь там сране голлівудське кіно. Сара – моя найкраща подруга, у всьому світі. І яким би не було сильним моє почуття, поки воно не вб'є мене, я ніколи не покажу Джеку О'Марі жодних таємних чи мовчазних знаків про те, що для мене він – ідеал і моє розбите серце любитиме його вічно.

19 грудня

Джек

Дідько, яка ж вона гарна, коли спить.

У горлянку ніби хтось лопату піску сипнув, а Сара, мабуть, зламала мого носа, коли в ліжку минулої ночі відкинула голову назад. Та зараз я ладен простити їй геть усе, бо її полум'яне волосся тече по плечах і далі на подушки, ніби її занурили у воду. Вона схожа на маленьку Русалоньку. Ну так, я розумію, що такі думки роблять мене схожим на збоченця.

Я вислизаю з ліжка та підхоплюю першу одежину, яка є під рукою, – Сарин халатик. Він розмальований ананасами, але я гадки не маю, де дівся мій одяг, а мені потрібні пігулки від головного болю. Пам'ятаючи стан соратників з минулого вечора, я не здивуюся, що пара-трійка з них розтягнулися десь у вітальні, тож,

гадаю, ананаси шокують їх менше, ніж моя гола дупа. Але, трясця, він усе одно надто короткий. Ну, я скоренько.

– Води, – стогне Сара, простягаючи руку в мій бік, поки я перекочуюся на край ліжка.

– Знаю, – бурчу я. Її очі ще заплющені. Я підіймаю Сарину руку та обережно ховаю її назад під ковдру, а дівчина відповідає звуком, який мав би означати «Дякую» або «Бога ради, допоможи». Лишаю цілунок на її лобі.

– Я миттю, – шепочу, але вона вже знову занурилась у сонний туман. Я її не звинувачую. Сам збираюся зробити те саме максимум за п'ять хвилин. Ще одну довгу секунду дивлюся на неї й тихенько вибираюся з кімнати, зачиняючи за собою двері.

– Якщо тобі потрібен парацетамол, він у шафці ліворуч.

Я завмираю на мить, важко ковтаю, відчиняю дверцята шафки та порпаюся там, поки не знаходжу маленьку блакитну коробочку.

– Просто думки читаєш, – я повертаюся до Лорі. Видушую із себе невимушену усмішку, бо насправді це страшенно в біса недоладно. Я бачив її раніше. Тобто до минулого вечора. Лише один раз, у плоті, мигцем. Але з того моменту в думках бачив її багато-багато разів: у випадкових бентежних снах, таких ясних рановранці, коли прокидався з важкістю й розчаруванням. Не знаю, чи вона мене пам'ятає. Боже, сподіваюся, що ні. Особливо зараз, коли стою перед нею в химерному халатику, усипаному ананасами.

Її темне волосся зібране на маківці в скуйовджений вузол, а весь вигляд свідчить, що вона потребує ліків так само терміново, як і я. Тож простягаю їй коробочку.

Сара стільки теревенила про свою найліпшу подругу, що я створив собі подумки віртуальну Лорі, але вона виявилася геть іншою. Сара так вражає своєю яскравістю, що я, не докладаючи зайвих зусиль, уявив собі її подругу такою ж строкатою, ніби вони – пара екзотичних папуг, які мешкають в одній клітці. Лорі – не папуга. Вона радше... не знаю, може, вільшанка. Усе в ній дихає миром, а

спокійне стримане відчуття злагоди із собою дозволяє почуватися легко тому, хто з нею поруч.

– Дякую, – вона бере пігулки, висипає кілька собі на долоню. Я подаю їй склянку води, дівчина повертає мені коробочку, похмуро перехилиючи склянку.

– Ось, – вона перераховує, скільки залишилося в пакетику, перед тим, як віддати його мені, – Сарі зазвичай треба...

– Три, – завершую я, вона киває.

– Три.

У мене таке відчуття, що ми змагаємося за звання кращого знавця Сарі. Звісно, вона знає її краще. Ми із Сарою разом лише близько місяця, щось таке. Але, Боже, то буревій. Увесь час, щоби встигнути за нею, мені доводиться бігти. Уперше я зустрів її в ліфті на роботі; він застряг, у кабіні були лише ми удвох, і, поки той ліфт поїхав знову за чверть години, я вже дізнався три речі. По-перше, зараз вона працює на заміні репортером на місцевому телебаченні. Але одного дня вона, напевно, керуватиме світом. По-друге, я веду її на ланч, щойно ліфт полагождать, бо вона мені так сказала. Але я все одно мав запросити її, для протоколу. І по-третє: я майже впевнений, що вона сама заблокувала ліфт і відпустила його, щойно отримала бажане. Це безжальна блискавиця, яка заводить тебе миттєво.

– Вона мені багато про тебе розповідала, – я наповнюю чайник і вмикаю його.

– Вона казала, яку каву я люблю?

Лорі говорить і дістає з буфета кілька горняток, а я з ненавистю корюся рефлексу, який наказує мені провести очима по її тілу. Вона в піжамі, одягнена більш ніж пристойно, я лише спостерігаю плавність її рухів, лінію стегон, синій лак на пальцях ніг.

– Е-е-е-е, – я зосереджено шукаю чайну ложечку, а вона тягнеться, щоб показати шухляду, де вони лежать.

- О, е, - кажу, схопивши ложку одночасно з нею.

Вона відсмикує руку, сміється, щоб пом'якшити збіг.

Я починаю набирати гранули кави, а вона вмощується на стілець, підклавши одну ногу під себе.

- На твоє питання... Ні, Сара не розповідала, яку ти любиш каву, але я мав здогадатися, можна й так сказати, - я повертаюся та спираюся на кухонну стійку, роздивляючись її. - Я б сказав, ти п'єш міцну. Дві ложки, - я звужую очі, а вона дивиться на мене без жодного натяку. - Цукор, - кажу, закинувши руку за шию, - ні. Ти хочеш, але відмовляєш собі в цьому.

Що це, в біса, я торочу? Можна подумати, що я до неї чіпляюся. Але я не... Я справді не чіпляюся. Найменше у світі мені хотілося б, аби вона подумала, що я якийсь альфонс. Тобто, у мене було скількись дівчат, із деякими навіть доходило до серйозного, але те, що зараз із Сарою, чомусь відчувається зовсім по-іншому. Більш... не знаю. Я тільки знаю, що не хочу, щоб воно швидко колись закінчилося.

Вона піднімає обличчя та хитає головою:

- Дві ложечки цукру.

- Кепкуєш з мене, - сміюся.

Вона знизує плечима.

- Я люблю дві ложки цукру. Іноді дві з половиною, якщо під настрій.

Настрій для чого, питаю я себе. Що може змусити її захотіти більше цукру? Боже, мені справді треба вибиратися з цієї кухні та повертатися в ліжку. Я гадаю, мій мозок лишився десь під подушкою.

- Насправді, - каже Лорі, встаючи, - не думаю, що мені взагалі зараз хочеться кави.

Вона обертається до дверей, та я не бачу виразу її втомлених очей. Може, я чимось її образив. Я не знаю. Можливо, вона просто виснажена або її нудить. Бувало, що я справляв на жінок такий ефект.

Лорі

– Ну, що ти думаєш?

Кілька хвилин на четверту, ми із Сарою вмостилися біля світло-блакитного кухонного столу. Наша домівка приведена в більш-менш нормальний стан, і тепер ми обидві тримаємо долонями великі горнятка кави та доідаємо рештки частування. Ялинка, яку ми затягли сходами нагору кілька днів тому, має такий вигляд, ніби її атакувала зграя котів, але за винятком цього та кількох розбитих келихів ми досить легко відбулися. Я чула, як Джек пішов десь опівдні. Я ганебно провалила спробу триматися на висоті в цій ситуації та крізь жалюзі в спальні спостерігала, мов якийсь маніяк із фільму жахів, як він іде вулицею.

– Усе минуло нормально, правда? – кажу я, удаючи, що не зрозуміла, про що питає Сара, вигадуючи для себе трохи часу на обдумування.

Вона розширює очі, ніби думає, що я навмисно її дурю.

– Ти знаєш, про що я. Що ти думаєш про Джека?

Отже, почалося. Ледь помітна тріщина з'явилася в наших стосунках, а Сара навіть не підозрює про це. А я мушу придумати, як не дати їй розширюватися, не дозволити перетворитися на широку прірву, куди впадемо ми обидві. Я усвідомлюю: це – один-єдиний шанс, коли я могла б зізнатися; це – єдина можливість, якою я мала б скористатися чи не скористатися. Але Сара дивиться на мене з такою надією. Я до цієї миті навіть не знала, чи достеменно уявляю собі все, що відбувається. Подумки обіцяю собі замовкнути назавжди.

– Здається, він... милий, – кажу я, свідомо обираючи чемне повсякденне слово для найдивовижнішого чоловіка, якого я колись бачила.

– Милий? – глузує Сара, – Лорі, милий у твоїх вустах – це оцінка для пухнастих капців, чи – я не знаю – для шоколадних тістечок, чи ще чогось такого.

Я тихенько сміюся.

– А знаєш, я страшенно люблю пухнасті капці.

– І шоколадні тістечка я дуже люблю, але Джек не шоколадний еклер. Він... – Сара мовчить і думає. «Сніжинки на язиці, – хочу підказати я, – чи бульбашки у вінтажному шампані».

– Дуже милий? – я всміхаюся. – Так краще?

– Близько навіть не те. Він... він – ріжок із кремом, – вона хтиво сміється, потім замріюється, переводить очі на мене. Та я не думаю, що готова слухати, як вона намагається переконати мене в Джекових чеснотах. Я знизую плечима й переводжу тему, поки вона не почала знову говорити.

– Окей, окей. Він... гаразд, він, здається, любить веселощі, легкий у спілкуванні, і ти, цілком очевидно, окрутила його навколо свого тендітного пальчика.

Сара рохкає.

– Ну, правда, правда? – вона згинає свій мізинець та махає ним над нашими горнятками з кавою. Зараз подруга має вигляд чотирнадцятилітньої: обличчя відмите від макіяжу, волосся спускається двома довгими косами на футболку з логотипом «Мій маленький поні».

– Ти його таким уявляла?

О Боже, Саро, будь ласка, не підштовхуй. Не думаю, що я зможу втриматися й мовчати, коли ти будеш отак...

– Не впевнена, чого саме я очікувала, чесно, – кажу, бо це майже правда.

– Еге ж, звісно, ти ж мала уявити собі в голові якийсь образ. У моїй голові був образ Джека О'Мари протягом дванадцяти місяців поспіль.

– М-м-м, так. Я гадаю, він дійсно схожий на той тип чоловіка, який, на мою думку, є для тебе ідеальним.

Вона опускає плечі, ніби сама думка про те, який він дивовижний, витягує з неї енергію, і знову сидить зі скляними очима. Відчуваю полегшення. У нас обох похмілля – гідне виправдання для браку ентузіазму.

– Але він вогонь, га?

Я негайно опускаю очі до свого горнятка, намагаючись знищити в них паніку та винуватий вираз. Коли ж піднімаю погляд, Сара дивиться просто на мене. Її непевний вираз свідчить, що вона шукає мого схвалення. Я і розумію її, й серджусь на неї водночас. Сара взагалі найяскравіша жінка в будь-якій окремо взятій кімнаті, дівчина, яка звикла до уваги. Вона могла б стати занадто, як на свій вік, розвиненою, або манірною, або претензійною. Однак не стала. Але правди ніде діти: вона живе життям дівчини, котра може отримати будь-якого хлопця, кого тільки забажає. Частіше за все це означає, що її хлопці здебільшого надзвичайно вродливі, бо, власне, а чому б і ні?

Найбільше мене дивувало (а до цього моменту саме так і було), що наші романтичні стежки жодного разу не перетиналися. А от тепер...

Якої відповіді вона чекає? Тут немає безпечного варіанта. Якщо скажу: «Так, він вогонь», – не думаю, що зможу вимовити це не як збоченка. Якщо скажу: «Ні, не вогонь», – вона образиться.

– Він відрізняється від твого звичного типу, – відповідаю непевно.

Вона повільно киває та прикушує верхню губу.

– Я знаю. Можеш говорити чесно, я не ображусь. Він не такий очевидно вродливий, якого ти чекала побачити, ти це мала на увазі?

Знизую плечима.

– Гадаю, я не сказала, що він не гарний чи щось таке, просто відрізняється від твого стилю, – роблю паузу та дивлюся на неї з розумінням. – Твій останній

хлопець був більш схожим на Метта Деймона, ніж Метт Деймон сам на себе, правда ж?

Вона сміється, бо це так і було. Я навіть помилково назвала його Меттом в очі. Але то було нічого, бо все це тривало лише чотири побачення, а потім Сара вирішила, що, яким би вродливим він не був, це не виправдовує того, що він телефонує матусі тричі на день.

– Джек здається якимось дорослішим, – вона зітхає та обіймає горнятко долонями. – Так, ніби всі інші були хлопцями, а це – чоловік. Смішно звучить?

Я хитаю головою й усміхаюся, попри свою безнадію.

– Ні, для мене не смішно.

– Напевно, він рано подорослішав, – каже Сара. – Утратив батька кілька років тому – рак, здається, – вона замовкає, замислюється. – Певний час після цього мусив підтримувати маму з молодшим братиком.

Серце мое ледь не розривається від жалю за ним. Мені не треба розповідати, яким спустошливим це може бути.

– Він, здається, дуже крутий хлопець.

Їй ніби полегшало від моєї оцінки.

– Так, він саме такий. У нього дуже особлива крутість. Він не йде за натовпом.

– Найкращий шлях.

Вона сидить у повній тиші кілька секунд, потім починає знову:

– Ти йому подобаєшся.

– Він це сказав? – намагаюся, щоб голос звучав байдуже, але боюся, що вийшло з відтінком відчаю. Але, якщо так і вийшло, Сара не помітила.

– Я просто знаю. Ви двоє маєте стати найкращими друзями. – Вона всміхається, відсовує стільця та встає. – Почекай, побачиш. Ти полюбиш його, коли краще пізнаєш.

Вона виходить з кухні, минає мене, легенько похитавши вузол мого волосся. Я стримую пристрасне бажання підскочити та обійняти її з усією силою. І попросити вибачення, і благати про те, щоб вона мене зрозуміла. Але натомість підтягну до себе цукорницю та додаю солодкого до кави. Дякувати Богові, невдовзі я вирушаю на Різдво до своїх. Мені вкрай необхідний час для самої себе, щоб я змогла розробити план, як, у біса, жити далі.

2010

Новорічні обітниці

Минулоріч я дала собі дві обітниці:

1. Знайти свою першу справжню роботу в журналі. Ну, можу з упевненістю сказати, що блискуче провалила це завдання. Двічі я схилила, написала кілька фрілансових статей із тих, що ніколи не дочекаються публікації. Результат не дуже вдалий, правда ж? Мене лякає й пригнічує те, що я досі працюю в готелі. Я бачу, як легко люди застрягають у рутині, відмовляючись від своїх мрій. Але я не здаюся. Поки що ні.

2. Знайти того хлопця з автобусної зупинки. З формальної точки зору, гадаю, можу поставити тут галочку. Тепер на власному досвіді я переконалася в тому, що новорічні обітниці треба формулювати максимально точно. Але хіба я могла уявити, що у своєму бажанні треба уточнювати: «Нехай моя найкраща подруга в жодному разі не знайде мою рідну душу раніше за мене, нехай вона в нього не закохується»? Красно дякую, Всесвіте, ти мене почув. А щоб тебе підняло й гепнуло!

То які в мене обітниці на цей рік?

Уторопати, як його розлюбити.

18 січня

Лорі

Ось уже місяць минув, відколи я виявила, що ми із Сарою, не змовляючись, запали на одного хлопця, і, попри власну обітницю, не можу анітрішки втамувати біль. Набагато легше було, коли я не знала, хто він такий, я тоді мала розкіш уявляти його, фантазувати про те, як зіштовхуюся з ним у переповненому барі чи помічаю за чашкою кави в кав'ярні, про те, як його очі знаходять мої та ми обоє пригадуємо й радіємо тому, що зірки нарешті знову звели нас разом.

Але тепер я точно знаю, хто він. Він – Джек О'Мара, і він належить Сарі.

Усі різдвяно-новорічні свята переконувала себе, що тепер, коли я знаю, хто він, мені буде легше, що має бути щось таке, яке в реальному житті мені в ньому не сподобається, чи те, що він із Сарою нарешті якось перепрограмує власний образ у моїй голові на роль платонічного друга, замість ролі чоловіка, який розбив мое серце. Я напихалася святковими стравами та вешталася з Дерілом, удаючи, ніби у всіх усе гаразд.

Але відколи я повернулася до Лондона, стало гірше. Бо я брешу вже не тільки собі – я брешу Сарі. Як, на Бога, люди влаштовують різні обгородки? Навіть оця найменша брехня вже спричиняє постійне відчуття межі зриву. Я викликала саму себе на килимок. Виклала власну справу, вислухала своє безпорадне ридання про те, що я не винна, і про те, що сталося непорозуміння, та винесла собі жорсткий вердикт: брехуха. Я не догледіла й зробилася брехухою, а тепер щодня дивлюся на Сару брехливими очима, говорю з нею роздвоєним гострим зміїним язиком. Не хочу навіть зізнаватися собі в цьому, але кожної миті згоряю від жалюгідних ревнощів. Це бридка емоція. Була б я релігійною, то не виходила

б зі сповідальні. Траплялися моменти, коли я дивилася на все це по-іншому, коли гадала, що не зробила нічого неправильного, коли переконувала себе, що я така ж найкраща подруга, як і раніше, хоч і загнана до глухого кута, але такі моменти тривали недовго. Раптом також з'ясувалося, що я, виявляється, ще й актриса. Я на сто відсотків упевнена: Сара й гадки не має про цю ситуацію, хоча то, мабуть, тому, що я знаходила причини бути деінде, окрім нашої квартири, коли там кілька разів з'являвся Джек.

Але сьогодні мое везіння офіційно від мене відвернулося. Сара запросила його на кіно й піцу, але при цьому дала зрозуміти: вона хоче, щоб я тісніше з ним познайомилася. Вона так і сказала, коли вранці перед виходом на роботу передавала мені філіжанку кави.

– Будь ласка, Лу, побудь сьогодні вдома, я дуже хочу, щоб ти з ним добре потоваришувала, аби ми всі могли більше часу проводити разом.

Ніякої гідної відмовки я вигадати не змогла, та й зрозуміла, що уникати його довго все одно не вдасться. Найбільше в цій ситуації бентежить те, що дев'яносто п'ять відсотків мене до нестями бояться цього вечора, а інші п'ять чекають з нетерпінням нагоди побути поруч із ним.

Мені шкода, Саро. Мені дійсно дуже шкода.

– Дозвольте ваше пальто.

«Дозвольте ваше пальто?» Хто я, в біса, така? Покоївка? Хвалити Бога, що хоча б «сером» його не назвала для повного щастя. Джек переступив поріг нашої квартири тридцять секунд тому, а я вже поводжусь як недоумкувата. Він, нервово всміхаючись, розмотує шарф і витрясається з зимового пальта, віддає їх мені майже з вибаченнями, хоч я сама щойно попросила його про це. Мені потрібна вся моя витримка, щоб не зануритися обличчям у темну вовну бушлата, коли я вішаю його в напхану шафу за вхідними дверима, майже розкладаючи на власній куртці, щоб потім розсунути їх так далеко, наскільки можливо. Я дуже стараюся, чесно. Але він прийшов на півгодини раніше, ще й примудрився з'явитися саме тоді, коли Сара вибігла чорними східцями, ніби вони актори в

дурнуватою фарсі.

– Сара щойно побігла до крамниці по вино, – заікаюсь я. – Це за рогом, вона зараз буде. П'ять хвилин, я гадаю, якщо черги нема. Або ще чогось. Це лише за рогом.

Він киває. І продовжує всміхатися, попри те що я повторила власні слова аж тричі.

– Проходьте, проходьте, – я говорю це надто збуджено та голосно, розмахуючи руками в напрямку нашої малесенької вітальні. – Як провели свята?

Він сідає в кінці канапи, а я якусь мить не можу визначитися, куди сісти самій, і нарешті обираю стільця. Що ще мені було робити? Сісти коло нього на канапі? Випадково притиснутися до нього?

– Та так... знаєте, – він усміхається майже сором'язливо, – святково, – додає після паузи, – індичка, забагато пива.

Я теж усміхаюся.

– Мабуть, так само, як і в мене. Тільки я п'ю вино.

Що я роблю? Намагаюся справити вишукане враження? Він ще подумає, що я якась претензійна дурепа.

«Ну ж бо, Саро, – думаю я, – повертайся вже й рятуй мене від мене самої, я ще не готова залишатися з ним сам на сам». Мене жахає власне бажання скористатися шансом та поцікавитися, чи він пригадує мене в тому автобусі. Я відчуваю, як питання підіймається гортанню, ніби його звідти підштовхує ціла колонія працюючих мурах. Я ковтаю клубок у горлі. Долоні пітніють. Я не знаю, на що сподіватися, коли запитаю його про те, бо на дев'яносто дев'ять відсотків упевнена, що відповідь буде негативною. Джек живе в реальному світі, у нього така гаряча подружка, він, певно, забув мене раніше, ніж автобус повернув за ріг Кемден Хай Стрит.

– Отже, Лорі, – каже він, очевидно, намагаючись вигадати тему розмови. Я почуваюся, як у перукарні: ніби стиліст бачить, що зі мною буде багато роботи, а

я зараз збрешу, що іду на канікули. – Що ви вивчали?

– Медіа й журналістику.

Він не здивований. Він напевне знає, що ми із Сарою були на одному факультеті в Мідлсексі.

– Мене ваблять слова, – уточнюю я. – Сподіваюся, потраплю до журналів, коли мені таки пощастить. Я ніколи не планувала працювати перед камерою. – Зупиняюся саме на словах «на відміну від Сари», бо я впевнена, він уже знає, що до планів подружки входить робота в програмі місцевої служби новин, поки не покличуть до національного каналу. Фейсбуком постійно вештається цитата: «Деякі дівчата народжуються з блискітками в крові» чи щось подібне. Сара саме така, навіть більше, ніж просто така. У її блискітки примішаний гравій, вона не зупиниться, поки не отримає бажаного.

– А ви?

Він піднімає одне плече.

– В універі – журналістика. Мене вабить радіо.

Я вже знаю про це, бо Сара налаштувала наше кухонне радіо на його канал, попри те, що почути там Джека можна лише пізно вночі, та й то, коли основного ведучого немає на місці, а цього не трапляється майже ніколи. Але всі десь починають, і, коли чую його голос, я думаю: це лише питання часу, він точно займе гідне місце на радіо. У мене виникає раптове жахливе видіння: він із Сарою – золота телепарочка, такі як Філ і Голлі[4 - Зірки ранкової телепрограми, популярної не лише в Британії, але й у США.], яка сяде з мого телевізора кожного Божого дня, вони сиплють своїми фірмовими жартами, завершують фрази одне одного, виграють кожен приз глядацьких симпатій. Це так реалістично, що я розгубила всі слова і, нарешті, з полегшенням почула, як повертається в замок Сарин ключ.

– Сонце, я вдома, – гукає вона, брязкаючи дверима так, що трусяться старі віконні рами у вітальні.

– Ось вона, – кажу я та не відомо чому підскакую. – Піду їй допоможу.

Я зустрічаю Сару в передпокої та забираю неохолоджене вино.

– Прийшов Джек. Іди привітайся, а я засуну це до морозильника, щоб трохи охолело.

Я тікаю на кухню, мріючи теж заховатися до холодильника, скрутитися там калачиком навколо пляшки, за пакетом заморожених ягід, з яких ми робимо смузі, коли відчуваємо, що ось-ось помремо від нестачі вітамінів. Я відкорковую охолоджене задалегідь вино, наливаю його у два пристойні келихи – мені й Сарі. Джеку не наливаю, бо вже знаю: він більше любить пиво. Мене зігріває те, що я знаю його смаки, що мені не потрібно питати – це ніби малесенький клаптик, нова частинка на строкатій ковдрі нашої близькості. Це зайва думка, але я плекаю її, уявляючи клаптикову ковдру, коли відкриваю пляшку пива для Джека та скидаю з неї корок, потім зачиняю холодильник і притуляюся до нього спиною – у руці мій келих із вином. Наша ковдра ручної роботи, ретельно пошита з тонких, мов павутинка, тканин невимовлених розмов та випадкових поглядів, з'єднаних нитками бажань і мрій, ось вона – чудова, дивовижна, невагома, та, що зігріває нас і захищає від будь-якого болю, ніби вона із криці. Нас? Кого я обдурюю?

Я знову відпиваю великий ковток вина, зупиняю потік думок та намагаюся спрямувати його в безпечніше річище. Змушую себе уявити цю ковдру на королівському ложі Сарі й Джека, у розкішному домі Сарі й Джека, в ідеальному житті Сарі й Джека. Цей засіб я вже перевіряла. Коли я думаю про нього щось недозволене, то змушую себе перенести той самий образ на них обох, на пару, так, щоб картина була чіткою й упевненою. Не скажу, що воно завжди добре спрацьовує, але я роблю, що можу.

– Агов, Лу, я тут уже конаю від спраги! – Сара безтурботно сміється та додає: – Не турбуйся про келих для Джека. Він надто простий для нашого п'ятифунтового бухла.

Хочеться сказати: я знаю, – але мовчу. Я просто підхоплюю Джекове пиво, наповнюю знову свій келих і повертаюся до них у вітальню.

– Ананас на піці – це все одно, що, ну не знаю, шинка із заварним кремом, вони просто разом не йдуть, – Сара суне два пальці в горло та вирячує очі.

Джек підбирає той нещасний шматок ананаса, який Сара зневажливо відкинула в куток коробки.

– Мені одного разу на піці банан трапився, повір, воно спрацювало, – він перетягує додаткову скибку ананасу на свій шматок і всміхається до мене. – Твій голос, Лорі. Ананас – так чи ананас – ні?

Почуваюся зрадницею, але збрехати не можу, бо Сара вже знає відповідь.

– Так, однозначно, так.

Сара пхикає так, що я шкодую про свою правдивість.

– Починаю думати, що звести вас до купи було поганою ідеєю. Ви змовилися проти мене.

– Команда Джек-Лу.

Джек підморгує мені та сміється, за що отримує добрячого стусана від Сарі, так що аж стогне й тре побиту руку, ніби вона зламана.

– Це тобі за те, що намагався розбити команду Са-Лу.

Тепер вона підморгує мені, я киваю, готова показати, що я на її боці, навіть якщо люблю піцу з ананасом.

– Пробач, Джеку, – кажу я, – ми сестрички по вині. Це сильніше, ніж ананас на піці, – мушу зазначити, що вино мені дійсно допомагає ладнати з цією ситуацією.

Сара кидає на нього погляд «от тобі!» та плескає мене по долоні, дотягнувшись із канапи до мого крісла (які не пасують одне до одного). Вона скрутилася калачиком на канапі, заховавши ноги Джекові під зад, її довге руде волосся обгорнуте навколо голови, ніби вона збиралася на задній двір доїти кіз.

Куди мені братися до цієї легкості з моєю зовнішністю. Я намагалася докласти бодай трішки зусиль, щоб «мати невимушений товариський вигляд» – це скидається на що завгодно, тільки не на невимушеність. На мені одяг для виходу, що зовсім не пасує для домашнього вечора перед телевізором. Джинси, сірий мішкуватий джемпер, смужка блиску для губ, риска підводки для очей. Я не пишаюся тим фактом, що витратила більше п'яти хвилин на роздуми про свій прикид, але намагаюся бути розважливою із собою в цьому питанні. Звісно, я не вбираюся у лахміття, але й не хочу відтіняти Сару. До того ж, вона сама причепила свою срібну шпильку у формі маргаритки мені на гривку, бо та падала на очі, тож, гадаю, їй приємно бачити, що в мене пристойний вигляд.

– Що будемо дивитися? – питаю, нахилиючись за шматком піци до коробки, розкладеної на кавовому столику.

– «Сутінки», – каже Сара, одночасно з Джеком, який пропонує:

– «Залізна людина».

Я переводжу погляд з одного на другу, передчуваю, що зараз мені знову доведеться грати роль третейського судді.

– Пам'ятай, у якій ти команді, Лу, – каже Сара.

Губи її смикаються. Дійсно. Я б до такого не додумалася. Я ще не читала книги й фільму не бачила, але знаю, що «Сутінки» – це про фатальний любовний трикутник.

Джек має вигляд страждальця, кліпає віями, як семирічний хлопчик, що випрошує гроші на морозиво. Боже, який він гарний. Я хочу сказати «Залізна людина». Я хочу сказати «Поцілуй мене».

– «Сутінки».

Джек

Довбані «Сутінки»!

Увесь вечір не до ладу.

А тепер ми ще й дивимося, мабуть, найжалюгідніший фільм усіх часів і народів про примхливу дівку, яка не може вибрати між двома хлопцями із суперсилою. Сара притуляється до мене, я цілую її в маківку та намагаюся не відривати очей від екрана, не дозволяючи собі навіть випадково глянути в напрямі крісла, де сидить Лорі, поки вона не заговорить особисто до мене.

Не хочу, щоб наші стосунки з Лорі були настільки незграбними, але такі вони є. Я знаю: це моя провина. Вона, мабуть, гадає, що я якийсь винятково тупий дивак, бо моя здатність до спілкування зникає в її присутності. Усе тому, що я намагаюся визначити її у своїх думках як подружку Сарі, а не як ту дівчину, яку побачив лише раз у житті, та думав про неї постійно з тієї миті. Усі свята – вони, до речі, були жахливими, бо мама дуже сумувала, а я, як завжди, не знав, що робити, тож пив, – перед моїми очима стояв образ Лорі в піжамі на кухні, той дивний вираз її обличчя.

Боже, який я покидьок. Я втішаюся тим фактом, що це лише мій чоловічий мозок запам'ятав гарненьке личко, а в неї, мовляв, мозок не чоловічий, тож, напевно, її не мучать дурні спогади про молодика, який витріщався на неї на автобусній зупинці. До сьогодні мені цілком успішно вдавалося уникати нових зустрічей, але Сара вчора відверто запитала, чому мені не подобається Лорі, бо я кожного разу відмовляюся, коли вона мене кличе до себе. Що, в біса, я мав відповідати? Вибач, Саро, я тут просто намагаюся перевести твою найкращу подругу з ролі героїні моїх сексуальних фантазій на роль нової платонічної приятельки. Чи буває взагалі «платонічна приятелька»? Якщо ні, то треба, щоб була, адже, якщо ми із Сарою колись розійдемося, вона забере Лорі із собою. Від таких думок у мене все перевертається.

Я маю на увазі втрату Сарі.

14 лютого

Лорі

Хто він узагалі такий, оцей святий Валентин, що його призначили експертом із кохання? Можу заприсягнутися: його повне ім'я – Велике-Цабе-Третій-Зайвий-Валентин, а резиденція в нього на острові, де палають свічки та все має пару, навіть напади молочниці.

Ви могли б колись сказати, що 14 лютого не буде моїм улюбленим днем у календарі? І навіть те, що Сара в цьому році пішла на повну ставку в бригаду сердечок і рожевих кульок, не допомагає. Сором зізнатися, але я зрозуміла: я все ще сподіваюся, що Сарі набридне Джек чи щось таке. Але все навпаки. Вона вже придбала три різних листівки для нього, бо щоразу, як побачить нову, знаходить у ній нові зізнання – чи то про те, якою щасливою він її зробив, чи про те, який він до холери гарячий у ліжку. І щоразу, коли вона показує мені свіжу листівку, серце мое всихає, мов чорнослив, та потім треба добрих кілька годин, щоб воно знову розправилося до форми свіжої сливки.

Хвалити Бога, вони йдуть до місцевого італійського ресторану, де, поза сумнівом, їстимуть стейки у формі сердечок, потім облизуватимуть шоколадний мус із пики одне одного. Але принаймні це означає, що сьогодні я захоплюю вітальню та влаштовую в ній велику одноосібну вечірку. Бріджит Джонс таке й не снилося. Я збираюся валятися на канапі та заправлятися морозивом і вином водночас.

– Лу, маєш хвильку?

Я закриваю лептоп – нічого такого, лише нова спроба знайти роботу, – відкладаю окуляри (мені насправді вони не дуже потрібні, але допомагають сконцентруватися) та бреду до Сариної кімнати з горнятком кави в руці.

– Що там?

Вона стоїть у джинсах і ліфчику, руки на стегнах.

– Не можу вирішити, що надіти, – замовкає та бере шифонову блузку, яку купувала для різдвяного обіду у своїх старих, червону, мов реклама кока-коли.

Блузка доволі гарненька та – як не дивно – скромна, поки Сара не прикладає її до чорної міні-спідниці, розкладеної на ліжку.

– Оце? – Вона дивиться на мене, я киваю, бо в цьому вбранні, беззаперечно, вона буде дивовижною.

– Або це? – вона витягає із шафи вбивчу маленьку чорну сукню та прикладає до себе.

Я переводжу погляд з однієї речі на другу.

– Мені обидві подобаються.

Вона зітхає:

– Мені теж. А яка з них більш промовиста щодо «Гарячого Валентина»?

– Джек уже червону бачив?

Вона хитає головою:

– Ще ні.

– Ну от. Нічого не перекричить червону помаду, якщо це на Валентина.

Вибір зроблено. Вона повертає сукню до гардероба.

– Тобі точно буде сьогодні нормально вдома на самоті?

Я витріщаюся на неї:

– Ні, візьміть мене із собою, – я притуляюся до одвірка та ковтаю надто гарячу каву. – Це не буде надто химерно? Чи буде?

– Джеку, напевно, сподобається, – сміється вона. – Відчує себе жеребцем.

– Ти знаєш, коли подумати, я маю йти. У мене подвійне побачення з Беном і Джеррі. Вони солоденькі, – я підморгую їй із коридору. – Ми вправлятимемось у Карамель-сутрі. Гострі відчуття гарантовані.

Я знаю, що з усього морозива світу Сара найбільше любить Карамель-сутру [5 - Шоколадно-карамельне морозиво.].

– Я дійсно ревную, май на увазі, – гукає вона, розплітаючи волосся для душу.

«І я теж», – думаю, з важким серцем падаючи знов у крісло та відкриваючи лептоп.

Хто б не відповідав за складання телепрограми, йому треба кулю в лоб. Вони ж, звісно, могли второпати, що коли людині увечері Валентинового дня потрібний телик, вона, мабуть, самотня та – потенційно – лиха. Тож пани з телевізора вважають «Щоденник пам'яті» найкращою розвагою для мене. Там є й романтичне катання озером на човні, і Раян Гослінг, увесь такий мокрий, і вибуховий, і закоханий. Там навіть лебеді є, Божечку, Боже. Еге ж, я зараз ще солі на свої рани досиплю, правда? Дякувати Богові, їм вистачило розуму поставити після цього «Повітряну в'язницю». Мені знадобиться велика доза Ніколаса Кейджа в брудній жилетці, який рятує ситуацію, щоб хоч якось зцілитися від цього.

Я вже пододала дві третини Раяна Гослінга, піввідра морозива та три чверті пляшки Шардоне, коли почула, як Сарин ключ повертається в замку. Це ж лише пів на одинадцять. Я чекала, що моя вечірка затягнеться далеко за північ, тож, чесно кажучи, це вже просто втручання.

Я сиджу, склавши ноги по-турецьки, у кутку канапи, дивлюся на двері та чекаю з келихом вина в руці. Вони що, посварилися, і вона залишила його доідати тірамісу на самоті? Намагаюся не дуже сподіватися на це, тож гукаю:

– Бери склянку, Сар, тут ще трохи лишилося, якщо поквапишся.

Погойдуючись, вона з'являється на порозі, але не одна. Моя самотня вечірка раптом перетворюється на *menage ? trois* [6 - Секс у трьох (фр.)]. Цю думку я

розвивати не готова, тож відмовляюся від неї, шкодуючи лишень про те, що вбрана у тренувальні лосини та жилетку кольору м'яти. Я оптимістично вдягнулася для тренування з Давіною[7 - Давіна МакКолл – фітнес-тренер, яка веде свою телепрограму.], знаючи, звісно, що нічого не робитиму. Могло бути й гірше. Я могла б сидіти у фланелевій піжамі в клітинку, яку мені подарувала мама, хвилюючись, що квартирую на Делансі-стрит гуляють протяги.

- Ти зарання, – кажу, розправляючи хребет і намагаючись прийняти вигляд істинного гуру з йоги, якщо це, звісно, можливо з келихом вина в руці.

- Шарове шампанське, – пояснює Сара, точніше, це я так здогадалася, що вона бурмоче.

Вона сміється та важко хилиться на Джека. Гадаю, його рука на Сариній талії – єдине, що втримує її у вертикальному положенні.

- Багато шарового шампанського, – додає Джек, і його покаянна усмішка підказує мені, що хоча Сара набралася надто багато, він – ні. Я зустрічаюся з ним очима, на якусь мить він затримує цей погляд.

- Я-а-а-а дуж... д-дуже втомлена, – видушує з себе Сара, повільно кліпаючи очима.

Одна з накладних вій повзе по щоці – зазвичай у мене саме ця проблема. За останні кілька місяців я двічі пробувала цю штуку й двічі зазнавала поразки: вигляд був, як у старої наркоманки, Сара веселилася.

- Я знаю, – Джек сміється та цілує її в лоб. – Ходімо, заведемо тебе до ліжка.

Вона робить шокований вигляд.

- Не раніше, ніж ми одружимося, Джеку О'Маро. За кого ти мене маєш? Що я за дівчина?

- П'яна мов чіп, – каже він, підтримуючи її, бо вона знову хитнулася.

– Нечемно, – бурчить Сара, але не опирається йому, коли він підхоплює її під коліна та бере на руки. Холера. Дивися й учися, Раяне Гослінгу. Цьому чоловікові не потрібно залазити в озеро, щоб розтопити дівоче серце. Коли що, я говорю про Сарине серце – не про мое.

– Вона вирубилася.

Я підіймаю очі, коли Джек за кілька хвилин потому з'являється на порозі вітальні. Раян Гослінг наразі вже домігся своєї коханої та провеслував у вечірню заграву, поступившись місцем Ніколасу Кейджу, а він весь такий надійний та героїчний на екрані. Джекові очі сяють, а обличчя розпливається в широченній усмішці.

– Найкращий бойовик усіх часів.

Не можу сперечатися. «Повітряна в'язниця» – мій улюблений фільм. Коли вся радість мого життя потопає в потоці лайна, я обираю одне: дивлюся, як Камерон По потрапив у набагато гіршу халепу, та все одно виборсався. Яким би поганим не був мій день, я загалом майже впевнена, що мені не доведеться здійснювати аварійну посадку літака, повного вбивць та гвалтівників, на Лас-Вегас Стрип.

– Кожному потрібен герой, – кажу я, не звертаючи уваги на те, що Джек вирішив гепнутися на інший кінець канапи, не залишаючи її в повне мое володіння.

– Так усі дівчата кажуть, – бурмоче він, закотивши свої золотаво-зелені очі.

– Тьху на тебе! – відстрілююся. – Я готуюся до довгої та блискучої кар'єри автора віршиків для вітальних листівок.

– У тебе від клієнтів відбою не буде, – шкіриться він. – Скажи щось таке.

Я сміюся, дивлячись у склянку. Правди ніде діти, вино мені дах підірвало.

– Принаймні підкажи привід.

Він зважує можливості. Я чесно сподіваюся, що він не візьме найпростішого й не запросить вітання на Валентинів день.

– Мій пес помер. Мені потрібна розрада.

– О, гаразд. Ну... – після коротких роздумів обираю вдалий перший рядок. – Почув про твого собаку. Прийми мої співчуття.

Я знаю, ти не забудеш, яким він був за життя. – Я виводжу останнє слово з наголосом, особливою інтонацією, сама вражена власною дотепністю, потім продовжую. – І як він тебе любив, а ти його гладив весь час. Так, я дійсно сумую, що пес твій пішов від нас. – Я набираю швидкості до кінця рядка, ми обое регочемо.

– Треба мені було пити пиво, а не ці дешеві помії.

О, я раптом відчуваю, що поводжуся не як привітна господиня, але можу виправдатися тим, що він заскочив мене зненацька: звідки ж я знала, що він вийде сьогодні із Сариної спальні. Я тільки витягла решту морозива з морозильника та всілася назад на канапу, коли він повернувся.

– Піди візьми, у холодильнику є.

Дивлюся, як він виходить з кімнати: довгі тонкі ноги, затягнуті в темні джинси, темно-синя сорочка. Він, очевидно, намагався досягти до Сарі цього вечора, тому й краватка в нього ослаблена. Джек повертається з відкритою пляшкою пива, з надією тримаючи в руці ложку.

– У ресторані до десерту ми не дожили.

Я заглядаю до банки з морозивом і гадаю, чи дуже шокує його звістка, що я вже злупашила дві третини.

– З чим воно? – питає він, коли я невпевнено подаю йому банку.

– Карамель-сутра.

Ну чого не могла сказати просто «карамель»?

– Оце так? – він здійсмає на мене веселі очі. – Мені треба закинути ногу за голову, щоб його істи?

Якби я зараз із ним фліртувала, то, напевно б, запропонувала йому позу собаки чи ще чогось подібного, але я не фліртую, тож лише здійсмаю очі та зітхаю, як справжня доросла.

– Лише в тому випадку, якщо це буде твоє особисте рішення.

– Я б міг, але джинси порву – це точно.

– Тоді краще не треба, – кажу, відвернувшись до телевізора. – Це один із моїх улюблених моментів.

Ми разом дивимосся, як Нік Кейдж мужньо захищає жінку-охоронця в літаку, повному засуджених. Джек їсть морозиво, я кручу в руках келих із залишками вина. Я скоріш приємно розслаблена, ніж бурхливо п'яна – такий-от зручний ефект студентського життя: навчилася пити майже як середньостатистичний регбіст. Сара зазвичай така сама.

– Напевно того безкоштовного шампанського було кілька відер, якщо Сара в такому стані, – кажу, пригадавши, якою вона приповзла додому.

– Я не дуже все це люблю, то вона й мое випила, – відповідає він. – А нас усе частували й частували. Вона пила за двох, щоб урятувати мене: незручно було відмовлятися.

Я сміюся:

– О, ця дівчина. Одне велике серце.

– Голова в неї завтра болітиме.

Ми знову мовчимо. Я думаю, що б таке сказати, чим заповнити цю порожнечу, бо коли не вигадую, то зроблю щось немислиме: запитаю, чи пригадує він ту зустріч на автобусній зупинці. Дуже, дуже сподіваюся, що я колись припиню постійно боротися з цим нестримним бажанням, що це вже не буде таким важливим або

просто не стосуватиметься мене. Я над цим працюю.

- Ти їй дуже подобаєшся.

Оце-то бовкнула.

Він довго, повільно тягне пиво.

- Мені теж вона дуже подобається, - він повертається до мене. - Це ти про те, що якщо я раптом зроблю їй боляче, ти знайдеш мене де завгодно та видереш очі?

- Не думай, що я не зможу, - демонструю смішний удар карате, бо це все суцільна бравада, усе непереконливо, і єдина моя думка зараз: я люблю їх обох, у цьому корінь усіх проблем.

Звісно, моя вірність належить Сарі. Я знаю, де пролягає межа, яку ніколи не перетну, але іноді ця межа видається проведеною крейдою на траві, як на шкільному стадіоні, ніби її легко стерти та намалювати знову, але не там, де була до цього. У такі вечори, як сьогодні, вона, наприклад, посунулася вперед, а таким ранком, як завтра, я знову перенесу її на своє місце.

- Врахуємо належним чином твої таємні здібності ніндзя. Я киваю.

- Навряд чи ти застосовувала б їх до мене, - провадить він. - Сара настільки мені подобається, що я не хочу завдавати їй ані найменшого болю.

Я знову киваю, і радіючи за Сару, і через те, що він добрий, і сумуючи, що він належить подрузі, і скаженіючи від того, що світ зіграв зі мною таку срану гру.

- Добре, то ми одне одного зрозуміли.

- Сказано в стилі справжнього мафіозі, - він нахилиється поставити порожній келих з-під пива на столик. - Ніндзя-мафіозі. Ти, виявляється, дуже небезпечна жінка, Лорі.

«Особливо, коли видудлила цілу пляшку вина й при цьому напівкохаю тебе», – думаю я. Мені таки треба йти спати, просто зараз, поки я не стерла цю кляту крейдяну лінію та не пересунула її знову вперед.

Джек

Ти, виявляється, дуже небезпечна жінка, Лорі.

Якого біса ці слова вирвалися з мого рота? Фраза звучить, як заявлене залицяння в дешевому телефільмі, а я ж лише намагався сказати, що ми друзі. Олень ти, Джеку, ось ти хто. Джек-олень. У школі я колись пишався цим прізвиськом, а зараз воно мені – як лайка. І по заслугі. Недарма вчителі постійно писали мамі в різній формі приблизно одне й те саме. Ось найбільш увічливий приклад: «Якщо Джек докладе стільки ж зусиль до свого навчання, як до своїх дурних вибриків, він далеко піде».

Мені приємно думати, що я довів помилковість їхніх прогнозів. Коли дійшло до випуску, оцінки в мене виявилися достатньо високими для того, щоб я зміг вступити до того універу, куди хотів. Щоправда, мені поталанило. Пам'ять у мене майже фотографічна, тож усі ці підручники й теорії тільки раз траплялися мені на очі – й одразу в ній застрягали. Це разом зі здібністю молоти язиком добре мені допомагало. А от чогось на здатність говорити з Лорі воно не розповсюджується.

– Отже, Лорі, що ще мені потрібно знати про тебе, окрім того, що ти мене приб'еш, якщо я ображу твою найкращу подругу?

Здається, вона нажахана моїм питанням. Я її не звинувачую. Останнього разу, коли я ставив таке ідіотське запитання комусь іще, це було моєю спробою швидкого побачення. Що я, в біса, роблю? Інтерв'ю в неї беру?

– М-м-м-м, – вона сміється легко й мелодійно, як музична скринька. – Не так уже й багато можна розповісти.

Я намагаюся вкласти у свій погляд думку: «А ти спробуй».

– Агов, підкинь мені чогось такого. Сара хоче, щоб ми потоваришували. Розкажи три факти про себе, які тебе найбільше бентежать. А тоді я розповім тобі свої.

Вона звужує очі, підборіддя трохи підняте.

– А давай по черзі?

– А давай. Тільки ти перша.

Кажу собі, що я це запропонував, бо Сара так прагне передружити нас із Лорі, і, щиро кажучи, частково це справжня причина. Частково. Але іншій частині просто хочеться більше дізнатися про неї, бо вона мене спантеличує, а ще тому, що мені тут затишно й зручно – на другому кінці канапи, я відпочиваю в її товаристві. Може, це через вино, яке вона випила, або через пиво, якого я надудлився, але мені здається, що ми з цією дівчиною можемо стати друзями. Це ж добре, правда? Я знаю, є люди, які не вірять у платонічну дружбу між чоловіками й жінками.

Ми обмінюємося з Лорі правдивими історіями та станемо друзями. Ось, леді та джентльмени, мій великий план.

Вона барабанить нігтями по краю келиха, роздумуючи, а я, виявляється, з великою цікавістю чекаю, про що ж вона розповість. Вона опускає очі долі, на залишки свого вина, та, коли підіймає погляд, сміється.

– Гаразд. Мені було чотирнадцять, може, п'ятнадцять, – вона зашарілася та притисла руку до щоки, хитає головою. – Не можу повірити, що збираюся тобі це розповісти.

Знову цей легкий сміх, вона опускає вії, мені доводиться нахилитися, щоб заглянути їй у вічі.

– Та ну, тепер уже точно мусиш розказувати, – улещую її. Вона зітхає з покорюю.

– Ми з Аланою, моєю найкращою тогочасною подругою, були на шкільній дискотеці. Щось таке виробляли, удаючи дуже крутих. Здається, навіть пачку цигарок при собі мали, хоча не курили, жодна.

Киваю, чекаю на продовження.

– І ще там був той хлопець, такі завжди є, я його просто обожнювала. Півшколи теж – доведений факт. Але якимось дивом я йому, здається, теж подобалася.

Мені хочеться втрутитися та сказати їй, що то не є ніяким дивом і нічому тут дивуватися, але мовчу.

– Отже, він нарешті запрошує мене на танець, аж наприкінці вечора. Я, недовго думаючи, погоджуюся, і все йде просто чудово, поки я не намагаюся подивитися вгору, якраз тоді, коли він опускає голову, щоб подивитися на мене, і я з усього розмаху буцаю його головою в ніс. Так зламала йому носа.

Вона дивиться на мене широко розплющеними очима, а потім регоче.

– Кров повсюди. Швидко довелося викликати.

– Питань нема, – хитаю головою. – Оце так. Зустрічатися з тобою дійсно небезпечно, Лорі.

– Я з ним навіть не зустрічалася, – протестує вона. – Я хотіла, але після того вже й мови не було. Та й не дивно, – вона постукує кісточками пальців по голові. – Тверде, мов залізняка, на всі випадки життя.

– Окей, то ти в нас ніндзя-мафіозі з винятково твердим черепом. Тепер розумію, що Сара в тобі знайшла.

Вона підіграє:

– Гадаю, вона почуввається в безпеці під моїм захистом.

– Я тобі кажу. Тобі варто подумати про кар'єру особистого охоронця. Гроші за навчання повернеш за кілька місяців.

Лорі ставить на столик свій келих, відхиляється назад, закидає пасма темного волосся за вуха, сидить навпроти мене, схрестивши ноги. Коли я був малий, ми щороку їздили на канікули до Корнуоллу, а мама мала особливу прихильність до

тих крихітних фігурок піксі, що там продавалися. Вони сиділи на мухоморах чи ще на чомусь такому химерному. Лорі сидить у позі лотоса, гостре підборіддя, волосся закинута за вуха. Щось у цій картині нагадує мені тих піксі, а наступної миті мене ні сіло ні впало охоплює туга за домівкою. Ніби вона моя давня знайома, хоч воно й не так.

Вона всміхається:

– Твоя черга.

– Не думаю, що в мене знайдеться щось гідне, – кажу. – Тобто маю на увазі, що я ніколи не буцав жінку головою.

– Який же ти чоловік?

Вона вдає розчарування, але попри її жарт, я усвідомлюю, що вона говорить серйозно.

– Хороший, сподіваюся?

Сміх завмирає в її горлі.

– Я теж на це сподіваюся.

Я знаю: вона говорить про Сару.

– Може, оце... – я різко міняю тему. – Розповім тобі про мій шостий день народження. Уяви собі малу дитину, яка загубилася в басейні з м'ячиками й настільки злякалася, що батько мусив пробиратися між гірками та переплутаними мотузками, мов крізь джунглі, щоб знайти малого. Я опинився під трьома футами м'ячів і плакав так голосно, що мене вирвало. Їм довелося там добряче прибирати, – перед моїми очима постає з усією ясністю перелякане обличчя батьків дитини, святкове вбрання якої їм довелося відчищати від мого шоколадно-тортового блювотиння. – Смішно, але на вечірки мене після цього стали запрошувати значно рідше.

– О, яка сумна історія, – каже Лорі, я навіть не припускаю, що вона дражниться.

Знизую плечима:

– Я чоловік. Я з твердого сплаву.

Вона знову стукає кісточками пальців по голові:

– Ти забувся, з ким маєш справу.

Я серйозно киваю:

– Залізна людина.

– Сам такий.

Я замовкаю й осмислюю, що ми тепер знаємо один про одного. Мені відомо, що вона незграбна з чоловіками та легко може спричинити поранення. Лорі знає, що мене легко налякати і що мене може на неї вирвати. Вона забирає порожню коробку з-під морозива та ложку, нахилиється, щоб поставити їх на кавовий столик. Попри всі намагання опиратися, мій чоловічий мозок спостерігає за її рухами, за її тілом, за матовим сріблом грудей, що видніється з-під рук, за тим, як вигинається низ її спини. І чого ж ці жінки так влаштовані? Так не годиться. Я хочу, щоб у нас із Лорі була платонічна дружба, але мій мозок наповнюється кожним її рухом, вбирає її, вбудовує в мою голову її мапу, тепер я можу бачити її уві сні щоночі. Я не хочу. Коли я не сплю, то, чесно, не думаю так про Лорі. Але, схоже, мій сплячий мозок не сприймає цього нагадування.

Уві сні я бачу, що її шкіра має кремово-блідий відтінок, що її очі кольору незабудок. Очі Лорі – мов літне різнотрав'я. А тепер я додаю до цього й виразний вигин внизу її спини, її легку хмільну невимушеність і те, як вона прикушує нижню губу, коли замислюється над чимось. У такі моменти моя фотографічна пам'ять стає більше на заваді, ніж у пригоді. Звісно, мені сниться не лише Лорі. Але, здається, вона зайняла найміцнішу позицію серед усіх героїнь моїх снів. Не те, щоб мені завжди снилися якісь жінки. Негайно треба припиняти, бо я вже нагадую собі сортирного збоченця.

– Гаразд, гадаю, тепер знову моя черга, – каже вона.

Я киваю, радий, що вона перевела потік моїх думок в інше річище.

– Маєш знайти щось, що перевершить казання про великий удар головою.

– Я дійсно почала з найсильнішого, – погоджується вона та знов прикушує губу, намагаючись підібрати щось відповідне.

Спробую їй допомогти, кидаю кілька підказок.

– Ганебний випадок, коли ти гуляла в сильний вітер без трусиків? – Вона сміється, але хитає головою. – Отруїла когось своїм варивом? Або ненароком цілувалась із приятелем твоєї сестри?

Риси її обличчя м'якшають, я не в змозі прочитати все, що прослизнуло зараз по ньому: туга за минулим, іншій потік емоцій. Боже, я, напевно, сказав щось справді недоречно: вона часто-часто моргає, ніби щось потрапило в очі. Щось таке, як сльози.

– Боже. Дідько. Вибач, – бурмоче вона й люто тре очі тильним боком долонь.

– Ні, ні, це я. – Кидаюся на допомогу, досі не второпавши, що викликало таку реакцію. Я хочу взяти її долоню, поплескати по коліну, зробити щось, щоб вона зрозуміла, як я шкодую, але не можу ворухнути рукою.

Лорі хитає головою.

– Ти не винен.

Я чекаю, коли вона опанує себе.

– Хочеш про це поговорити?

Дівчина дивиться долі, пощипує шкіру на звороті долоні – короткі повторні рухи, намагання впоратись із ситуацією, опанувати емоційний сплеск за допомогою фізичного болю. Мій шиложопий братик Албі носить на зап'ястку еластичний браслет, який смикає саме з тієї ж причини.

– У мене була менша сестра. Вона померла в шість років. Мені тоді саме виповнилося вісім.

Дідько. Я викидаю з голови цей опис свого брата. Він на чотири роки молодший за мене, і це свята правда, що він може довести до сказу кого завгодно, але правда й те, що я страшенно люблю цього малого негідника. Навіть не можу собі уявити світ без нього.

– Господи, Лорі.

Цього разу я вже не роздумую. Сльоза котиться по її щоці, я простягаю руку та витираю її порухом великого пальця. Потім вона просто плаче, а я погладжую її волосся та колишу, як мама дитину.

– Вибач, я не повинна була так розкисати, – схлипує вона за кілька хвилин, коли ми обоє мовчали. Вона тре очі кулаками. – Мене просто зненацька захопило. Я вже сто років не плакала. Напевно, вино.

Киваю й опускаю руку, почуваячись огидно через таку мимовільну нечуйність.

– Я завжди кажу, що в мене лише брат, коли хтось питає. Я почуваяся, ніби зраджую її пам'ять, але так легше, ніж казати людям правду, – вона вже спокійніша, дихає повільно, але нерівно.

Я не можу дібрати слів, щоб сказати, що це правильно в такій ситуації. Але намагаюся. Я принаймні здогадуюся, що вона відчуває.

– Як її звали?

Обличчя Лорі сповнюється теплом, її вразливість пропалює мене наскрізь. Пронизлива гостра туга, гірка й солодка водночас, так, вона довгий час була позбавлена цього. Вона важко зітхає та повертається, щоб відхилитися на спинку канапи поруч зі мною. Підтягує коліна, охоплює їх руками. Коли знову починає говорити, голос її низький та розмірений, немовби проголошує промову на похороні коханої людини.

– Джині народилась із серцевою вадою, але вона була розумничкою, Боже, дуже розумною. Завжди крутилася біля мене. Була моїм найкращим другом, – Лорі замовкає на мить, готуючись до удару, бо знає: наступна частина історії завдасть їй фізичного болю. – Пневмонія. Ось вона є – і раптом її немає. Не думаю, що хтось із нас повністю відійшов після цієї втрати. Бідні мої мама з татом...

Вона замовкає, бо які тут можуть бути слова – батьки не повинні ховати свою дитину. Вона вже не щипає шкіри. Я не знаю, чи є у світі захисні механізми, які здатні подолати таке.

У телевізорі Ніколас Кейдж мчить на мотоциклі, увесь такий – дія та м'язи, а тут, у маленькій вітальні, я обіймаю рукою плечі Лорі, притягую її до себе. Спазми від ридання струшують її тіло, вона опускає голову на моє плече, заплющує очі. Я не помічаю того моменту, коли вона засинає. Але радий, що так, бо саме цього вона потребує просто зараз. Я не рухаюся, хоча, напевно, мав би. Я не встаю, не йду спати, хоча розумніший, напевно, так і вчинив би. Я просто сиджу коло неї, поки вона спить, і все так... Я навіть не знаю, що я відчуваю. Мирно.

Я не занурюю своє обличчя в її волосся.

15 лютого

Лорі

Прокинувшись, я усвідомлюю, що маю щось пригадати, але мозок ніби засунули в пожмаканий валянок. «Мабуть, це від вина», – похитуючись, повзе в голові думка, і тут я розплющую очі та бачу, що я не в ліжку. Так і залишилася на канапі, але подушка з мого ліжка – під головою, і я скрутилася калачиком під власною ковдрою. Довгий проникливий погляд на годинник надає нову інформацію: зараз лише кілька хвилин по шостій ранку, тож я влягаюся знову, заплющую очі, намагаючись пробратися крізь події минулого вечора, починаючи з того фрагмента, який прийшов на думку найпершим.

Морозиво. Вино. Раян Гослінг веслує на човнику. Лебеді. Точно, це були лебеді. Господи! Сара нализалася! Хвилинку я зосереджуюся на спогаді про Сару. Яке щастя, що Джек привів її додому. О, дідько. Джек.

Розум миттєво перемикається в режим паніки, переконуючи мене, що я, напевно, лягнула чи учворила щось жахливе, якусь зраду, що Сара мене зненавидить. Він говорив зі мною, ми сміялися, дивилися фільм, а потім... О. І тут я згадую. Джині. Я занурююся глибше в мій кокон із ковдри, міцно заплющую очі, дозволяю собі згадати мою любу чарівну молодшу сестричку. Тендітні пальчики, нігтики, тоненькі до прозорості, єдина людина у світі з моїми очима. Мені потрібна вся зосередженість, щоб витягти зі спогадів її дитячий голос. Бурхлива радість її сміху, виблиск прямого світлого волосся на сонці. Уривчасті спогади, вицвілі, як пожовклі фото. Я не можу дозволити собі надто часто думати про Джині в повсякденному житті – потім доводиться дуже довго знову звикати до того, що її просто більше немає, приводити себе до ладу, забороняючи собі злитися на людей просто тому, що вони дихають, а вона вже ні.

Тепер я повністю згадала минулий вечір. Я не зробила нічого морально неправильного щодо Джека, принаймні нічого, щоб відчувати себе сьогодні зранку скомпрометованою в традиційному сенсі. Точно пам'ятаю: цицьок йому не показувала, у коханні не освідчувалася. І все одно не можу сказати, що в мене геть зникло почуття провини, адже я дійсно перейшла лінію, хай навіть тонку й майже невидиму. Я просто бачу, як вона обкрутилася в мене навколо ніг, мов волосінь від вудки, вона ось-ось змусить мене перечепитися, ось-ось зробить із мене брехуху. Я дозволила собі підійти надто близько. Вистачило пляшки дешевого вина, щоб я ослабила пильність, вистачило одного мимовільно кинутого коментаря, щоб я розсипалася, мов покинутий замок з піску, коли на нього набігає вечірня хвиля.

5 червня

Лорі

- З днем народження, стара шкапо!

Сара дує мені в обличчя паперовою дудкою, будить мене, а я важко підводжуся на ліктях, поки вона натхненно волає привітання на всі голоси.

- Дякую! - аплодую невпевнено. - Можна я тепер далі посплю, будь ласка? Це ж восьма ранку, субота.

Вона супить брови:

- Ти жартуєш, так? Спатимеш зараз - то пропустиш усі щасливі години свого дня народження.

Голос у неї, як у її ж улюблених діснеївських героїв.

- Ми, здається, не американські підлітки з якогось тупого телешоу, я перевіряла,
- бурчу у відповідь.

- Припиняй скиглити та вилазь із ліжка просто зараз. У мене на тебе плани.

Я відкидаюся назад на подушку.

- У мене теж є план. Я лишаюся тут до полудня.

- Завтра так і зробиш, - вона киває на горнятко, що стоїть поруч. - Я тобі каву зробила. У тебе є 10 хвилин до мого повернення, коли я будитиму тебе справді жорстко.

- Теж мені, начальство, - ремствую я, затуляючи очі рукою, - мені вже 23, а тобі лише 22. Я тобі - як матір. Іди прибери свою кімнату та зроби домашнє завдання.

Вона знову дмухає мені в обличчя паперовою пискавкою, сміється, іде, а я засуваю голову під подушку. Люблю цю дівчину.

Коли я виходжу, рівно за дев'ять із половиною хвилин, у передпокої висять два чохли з одягом, а Сара буквально підстрибує на місці. Мене дуже турбує те, що

чохли прикрашені логотипом компанії прокату карнавального вбрання.

- М-м-м-м, Саро?.. - я починаю усвідомлювати, що вона не жартувала про план.

- Побачиш - помреш! - вона стискає кулачки від захвату, як дитина, яку взяли на шкільну екскурсію.

Обережно ставлю горнятко з кавою.

- Мені зараз дивитися?

- Так. Але спершу пообіцяй, що наступні кілька годин робитимеш точнісінько те, що я скажу, не ставлячи зайвих питань.

- Говориш, як таємний агент. Ви з Джеком Джеймса Бонда знов надивилися?

Вона простягає мені один із чохлів, але забирає, коли я намагаюся його взяти.

- Спершу пообіцяй.

Я сміюся та хитаю головою, заінтригована.

- Ну добре, я обіцяю.

Вона віддає мені костюм, плескає, потім махає руками, щоб я скоріше заглянула всередину. Я тримаю його на витягнутій руці, струшую, нарешті тягну центральну блискавку донизу на кілька дюймів, щоб заглянути.

- Рожеве... - кажу, вона киває підганяючи.

Я веду блискавку до самого низу та відкидаю пластиковий чохол, вивільняючи відомі всьому світові рожеву, як чупа-чупс, атласну курточку-бомбер та чорні легінси.

- Ти хочеш, щоб я у свій день народження косплеїла леді в рожевому[8 - Персонажі американського фільму «Бріолін» (Grease, 1976).]?

Вона шкіриться та витягає свій костюм.

- Не тільки ти.

- Ми обидві – леді в рожевому, – говорю повільно, бо дещо збита з пантелику. – Тобто мені це вже подобається як тема для дня народження, але що ми маємо робити, коли вже так наряджаємося? Стирчати в «Замкові», як дві дурепи?

- Ні в який паб ми не підемо, – Сарині очі палають від захвату.

- Можу я поцікавитися, куди ми підемо?

Вона сміється:

- Цікавитися можеш, але правди я тобі не скажу.

- Як це я здогадалася, що так і буде?

Вона розстібує свою курточку та встромляє руки в рукави.

- Ти ж фільм бачила, правда?

- Кілька разів, – закочую очі, бо на цій планеті кожен бачив «Бріолін» принаймні дюжину разів, перш за все тому, що його крутять на Новий рік по телевізору, а рухатися в той час ти просто не здатний фізично, і пульт десь зникає.

Я із сумнівом дивлюся на атласні легінси. Пояс приблизно шість дюймів у діаметрі.

- Сподіваюся, вони розтягуються, – кажу.

- Звісно, я міряла їх близько шостої ранку.

Тепер я усвідомлюю, яких зусиль вона докладає, щоб зробити мені веселий день народження. Та частина мого мозку, яка останнім часом постійно відчуває

провину, дає мені добрячого стусана.

– Ну от, леді в рожевому, – кажу я зі сміхом.

Вона дивиться на годинник.

– Нам виходити об одинадцятій. Біжи в душ, я вже була. Коли вийдеш, наведу тобі гострі стрілки.

Полудень. Ми на потязі з Ватерлоо і, чесно кажучи, левову частку здивованих поглядів уже отримали. Нічого дивного. У потязі ми сьогодні єдині леді в рожевому, і в нас, поза сумнівом, найдивовижніші зачіски та макіяж. Сара розмахує високим кінським хвостом, здається, що він гойдається в різні боки окремо від її голови, а на моєму ми накрутили такі кучерики, що сама Олівія Ньютон-Джон від заздрощів скисла б. Сара продумала все: жувальну гумку, тоненькі чорні шалики, рифлені білі пластикові пришпильки, що стирчать у нашому волоссі, маленькі бляшані фляжки з джином, щоб пити в потязі для відповідного настрою, куди б ми не їхали.

– Назвемося вигаданими іменами?

Сара ставиться до питання з усією серйозністю:

– Ти хто будеш?

– Хм-м-м, влипла. Гадаю, має бути якийсь кіч, щось із Америки п'ятдесятих, як, наприклад... Лула-Мей?

Вона задумливо дивиться.

– Мені подобається твоя ідея. Якщо ти Лула-Мей, я мушу бути Сара-Белль.

– Дуже приємно з вами познайомитися.

– Приємно познайомитися з тобою, Луло-Мей.

Ми граційно нахилиємо голови, цокаємося фляжками та робимо по ковтку джину, щоб закріпити нову дружбу.

– Може, ти мені таки скажеш, куди ми ідемо?

– Просто довіряй мені, маленька леді. Тобі сподобається. Вона намагається розтягувати слова зі справжнім південним акцентом.

– Ти вже говориш більше як Джон Вейн, ніж як Сара-Белль, – сміюсь я. – Гадаю, я могла б у тебе закохатися.

Сара засуває порожні бляшанки в кишеньки на сидіннях перед нами.

– Це моя сексуальна енергія. Не можу її приховати.

Вона здійсмає погляд, коли електронний голос повідомляє, що ми наближаємося до Барнса.

– Ходімо. Наша зупинка.

Щойно виходимо зі станції, я помічаю, що ми не єдині, хто тут бере участь у рімейку «Бріоліна». Пишні сукенки та піжонські костюми змішані зі звичайним убранням місцевих мешканців, що вештаються магазинами гарного суботнього дня, а спалахи рожевого атласу то тут то там підказують мені, що леді в рожевому тут буде ціла банда.

– Саро!

Голос Джека. Серце мое підстрибує. Останнім часом я намагалася, як могла, уникати дозвілля в компанії з ним та Сарою, на щастя, вони обое були такі зайняті роботою, що, напевно, лише раділи можливості проводити вечори удвох, без третього зайвого. А я, здається, справді починаю менше згадувати про нього. Напевно, даються взнаки мої зусилля контролювати думки.

Потім я помічаю, з ким прийшов Джек. Біллі, один із наших друзів, ми з ним зустрічалися кілька разів на різних вечірках. Боже милий, будь ласка, нехай це

не буде підстановочним побаченням. Хлопці підходять до нас, усмішки дещо занепокоєні, а ми захоплено ахаємо від їхніх чорних штанів-дудочок і чорних футболок в обтяжку. Вони закачали рукави аж до плечей, щоб продемонструвати біцепси, і, дивлячись на їхні чуби, я собі думаю, що в тюбику залишилося не так уже й багато гелю для укладки.

Куди б ми не йшли, виявлялося, що йдемо вчотирьох. Я зовсім не проти, просто цього не чекала, а із Сарою в мене сьогодні був найкращий ранок за всі часи.

– Ну, просто як на випускний бал зібралися, – сміється Сара та цілує Джека в губи, залишаючи сліди червоної помади. На ньому чорні авіаторські окуляри, які затіняють очі. Схожий більше на Джеймса Діна, ніж на Джона Траволту.

– Біллі, вигляд у тебе... крутий, – кажу я, а він люб'язно грає м'язами.

Його тіло таке, що, здається, він ретельно тренується в спортзалі по дві години щодня. Таким можна лише захоплюватися, одночасно з відчуттям повної зневаги.

– У Попая на мене нічого нема, – він виймає з рота чупа-чупс, який жував для більшого ефекту, і нахилється, щоб швиденько цмокнути мене в щічку. – З днем народження.

Помічаю, що Сара на нас дивиться, зітхаю. Будьте певні: вона завжди знайде мені хлопця, який точно не мого типу. Він, напевно, любить слухняних струнких блондинок. Цікаво, що наобіцяв йому Джек, коли кликав сюди.

– Прошу, леді, – Джек згинає ліктя, пропонуючи його Сарі, і за кілька секунд незграбної непевності Біллі робить те саме для мене.

– Звісно, – сміється Сара, беручи Джека попід руку. – Лорі досі не знає, куди ми йдемо, то не кажіть їй нічого.

Я самовпевнено сміюся та беру запропоновану Біллі руку. – Гадаю, я починаю здогадуватися, що відбувається.

– О, повір, зовсім ні, – вона сєє очима, дивлячись на мене через плече, поки ми йдемо крізь натовп. – Але все попереду.

Не можу повірити своїм очам.

- Що це за місце?

Я в захваті. Ми стоїмо у величезній закрученій черзі, усі тут у костюмах з «Бріоліну», усе гуде й метушиться. З колонок лунає офіційний голос, типовий для американського шкільного радіо. Диктор повідомляє, що не треба бігти в зали і що, стоячи в черзі, не можна пестити одне одного, і що порушників чекає покарання. Ми дістаємося входу, проходимо під величезною аркою з вивіскою, червоною як мак, освітленою старомодними лампочками. Вона запрошує нас до школи Райделл Хай.

- Подобається?

Сара зараз більше тримається за мою руку, ніж за Джекову, вона то всміхається, то кривиться, затамовує подих, бо чекає, як я відреагую на її великий сюрприз на честь дня мого народження.

- Подобається! - я всміхаюся, а голова йде обертом від масштабу події, яка розгортається навколо мене. - Гадки не маю, що відбувається, але, чорт забирай, я це обожнюю!

Барнз Коммон - звичайне місце вигулу собак та недільних крикетних матчів - зараз перетворився на чарівну Країну Чудес: тут, куди тільки сягає око, панує кіч Америки п'ятдесятих. Королеви диско на роликах розносять на столики під шатрами на галявині коктейлі з кока-колою й морозивом, блищить срібло фургончиків з іжею, які оточують поле. Повсюди люди розстеляють скатертини для пікніка, дівчата в барвистих сукнях з рюшами та в затемнених окулярах гріються на сонечку, розляглися на спині чи підперлися ліктями та надувають бульбашки із жуйки. Повсюди музика. Духовий джаз-бенд гримить рок-н-ролом п'ятдесятих, а на дерев'яному танцполі під шатром витанцьовують енергійні пари. По периметру з високих колонок лунають знайомі пісні з «Бріоліну». Я навіть помічаю школу краси в стилі поп-ап, де в дівчат, убраних у рожеві комбінезони та відповідні перуки, можна пофарбувати нігті та підвести очі. Народ кричить, штовхається вишнево-червоними машинками на автодромі, а величезне чортове колесо сяє й височіє над усім полем, його блискучі біло-рожеві, як морозиво, кабінки, злегка погойдуються на теплому вітерці.

– Нічого не хочу, тільки ось на це колесо, – видихаю я.

Це – найбільший, найбожевільніший подарунок на день народження, який я колись отримувала. Серце в мене зараз легке, мов пир'інка, прив'язана до повітряної кульки.

Джек

Химерність цього місця зашкалює. Не знаю, як Сара все це робить. Більшість просто купує якогось торта чи йде кудись пити в честь дня народження. Але не Сара. Їй якось вдалося знайти цю феєрію, умовити мене й Біллі бути їхніми Ті-Бердами, супроводжувати їх у цей день. Не для кожної жінки я б пішов на таке. Я опирався й майже відмовився, бо, якщо чесно, це все мені нагадувало нічне жахіття. Але зараз думаю, що тут доволі круто. Вона каже, це називається «Таємний кінотеатр». Я гадав, тут буде екран просто неба, кілька фургончиків з бургерами, і таки тут є величезний екран, виставлений заздалегідь, але, Боже, це місце – дещо зовсім інше. Таке відчуття, що ти перебуваєш у самому фільмі, а не в кінотеатрі, і, я гадаю, нам дісталися дві найкрасивіші леді в рожевому з усього збіговиська.

Сара... Боже. Вона ніколи не робить нічого наполовину. Вона йде трохи попереду мене, її ноги в цих чорних легінсах видаються вдвічі довшими, ніж зазвичай. Я постійно відчуваю, що біжу за нею, намагаючись наздогнати, вона завжди тримає мене в напрузі, але останнім часом набрала такої швидкості, що іноді, здається, зовсім зникає з мого поля зору. Ця прихована дрібничка щоразу спантеличує, але я запобігаю їй, коли знову наздоганяю Сару.

Лорі теж сьогодні приголомшлива. Вони із Сарою, мов у журнальній статті про те, яким може бути однаково вбрання на двох різних дівчатах. Сара на високих підборах та з кінським хвостом – портрет найпопулярнішої дівчини в класі. А пружні кучері Лорі – стриманіша краса. Якби ми справді були старшокласниками, Сара лякала б мене до усрачки, а Лорі була б сестрою мого кращого приятеля. Не знаю навіть, куди я зайду з цією думкою. Вони просто різні – та й усе.

– Ну що? Обнімашки-цьомчики для мене з іменинницею? – каже Біллі, який чимчикує за мною. – Май на увазі, я спробую своє щастя там, на вершині цієї штуки, – він киває на чортове колесо.

Я кидаю погляд на Лорі та раптом відчуваю, як росте бажання її захистити. Біллі – один із тих хлопців, які підуть на все, аби лишень здобути ще кілька перемог. Я не дуже розумію, чому я його запросив, хіба що він – єдиний із моїх друзів достатньо самозакоханий, щоб цілий день розгулювати в карнавальному костюмі.

– Жодних приставань, Біллі. Ти чув правила.

– Це ж старші класи, тут завжди правила створюються, але їх же й порушують, друже, – Біллі підморгує мені, коли Сара повертається до нас і вказує через поле, перериваючи розмову до того, як я встигаю щось іще сказати.

– Гайда, ви двоє. Я хочу на автодром.

Починаю шкодувати, що не запросив замість Біллі когось іншого. Цей хлопець уже тричі виграв на силовімірі, коли жоден із натовпу не спромігся на це навіть і разу, а тепер він обіймає Лорі, маневруючи машинкою на автодромі, мов пілот Формули-1.

Я перекривлюю його, обіймаючи Сару, оглядаюся через плече та роблю задній хід просто на них, посилаю їхню машину крутитися дзигною та розсипати електричні іскри. Сара біля мене верещить, сміється, а Біллі іде просто на нас, відкидаючи нашу машину на стіну, складену з шин. Із-за спини Лорі він показує мені середнього пальця й тікає геть. Цікаво, що б Джон Траволта зробив на моєму місці? І хто в цьому сценарії Сандра Ді? Сара для такої ролі надто зухвала. Така собі французенка. Я не кажу, що Лорі тут виконує роль Сенді, а я – Денні, бо це була б справжня халепа. Може, Біллі – значною мірою Денні, з м'язами Попая та розумом ватажка банди. Я дивлюся, як він допомагає Лорі вибратися з їхньої машини, коли двигуни зупиняються, як він тримає її руку, як обкручує навколо себе, – спалах темних кучерів на рожевому атласі. Сподіваюся, він їй голову не закрутив.

Тобто, це, звісно, її справи, але він ще той хлоп, усе б йому жарти та кпини. А може, їй саме це й подобається. Дідько, а якщо він вирішить повертатися з нами

до Кемдену? Ха, у кишені її рожевої курточки саме зараз починає дзвонити мобільний. Фонус інтераптус, друже.

Лорі

Здається, цей день претендує на звання одного з найкращих днів мого життя.

Я наклюкалася коктейлями від Леді в рожевому, я насміялася так, що в мене боки болять, Біллі виявився прикольнішим, ніж я передбачала, у всіх дурнуватий карнавальний настрій. Навіть погода грала разом із нами, балуючи найкращим розслабленим літнім англійським теплом, від якого в мене на носі завжди з'являється ластовиння.

Якщо я була в захопленні від усього цього при денному світлі, то зараз, коли починається вечір, навколо стає ще веселіше, ще більшає гармидеру та метушні. Біля стійки Ті-Бердів розігрується ціле дійство. Танцюристи в чорній шкірі стрибають уздовж розкішного ряду потужних іномарок, співають біля хромованих мікрофонних стійок, танцюють уздовж капотів. Повсюди люди танцюють, кружляють та просто вештаються у веселковому серпанку, просоченому ніжними відтінками вогників, якими оздоблені атракціони. Фільм повинен розпочатися близько десятої, передчуття зростає з кожною хвилиною.

Сара щойно з'ясувала, що в неї вроджений талант до рок-н-ролу (а хто б сумнівався), та, після того, як Джек зі сміхом відмовився танцювати з нею, виправдовуючись тим, що в нього дві лівих ноги, під'їхала до Біллі, і тепер вони братимуть участь у танцювальному конкурсі.

Ми з Джеком стоїмо на краю натовпу, дивимося на них, я бачу цей особливий шарм Сари: поєднання шикарного блиску та жорсткого піску, він у кожному зухвалому змаху її хвоста, у тому, як випинається її підборіддя. Дякувати Богові, Біллі нібито приховав свої зміїні стегна. Я не знаю, чи то винні всі коктейлі, які я видудлила, але він починає здаватися привабливішим, ніж був на початку дня. Коли ми чекали в черзі на автодромі, він показував мені фото свого меншого брата Робіна – неочікуваного сюрпризу, що з'явився в його сорокарічній з гаком мамі. Але Біллі був не проти перетворитися з єдиної дитини на старшого брата в такому поважному віці. Він гордовито демонстрував мені кадри, де Робін задуває

свічки на іменинному торті, який Біллі власноруч зробив для нього. Звісно, торт – не шедевр. Але коли якась дівчина замислиться над тим, чи стане Біллі колись хорошим батьком, їй варто лише послухати, як він розповідає про малого Робіна, та дізнатися, що під його залізними м'язами ховається м'яке й тепле серце. Дивлюся на них обох, зосереджена на їхніх обличчях. Вони обов'язково повинні виграти. Мені навіть трохи шкода інших учасників.

– Сара обожає такі штуки, – кажу, потягуючи лимонад через смугасту біло-червону соломинку (вирішила зробити перерву в коктейлях).

– Сподіваюся, вони виграють, – сміється Джек.

Я розумію, про що він. Щаслива Сара – щастя нам усім.

Дзижчить мій телефон. Знову мама додзвонюється. Я вже казала їй, що гулятиму цілий день, але вона не може, коли нас із Дерілом обох немає вдома. Треба їй перетелефонувати, але не хочеться перебивати настрої моменту.

Дивлюся на чортове колесо. У світлі ілюмінації воно видається навіть більшим, ніж за дня.

– Може, до фільму ми ще матимемо час покататися, – кажу з надією.

Джек хмуриє брови, дивиться на час.

– Встигаємо.

Я киваю.

– Особливо, якщо вони дійдуть до фіналу.

– А вони дійдуть.

Він має рацію. Навіть краплини сумніву немає в тому, що Сарині черевички дотанцюють до самого кінця.

Він мовчить якусь мить, дивиться кудись, потім – на мене. – Можемо зараз піти прокататися, якщо хочеш, – він трохи спантеличено підсміюється. – Уважай це моїм подарунком на день народження, бо я його купити таки забув.

Це так кумедно й старомодно – його запрошення покатати мене на каруселі, ніби мені потрібен супровід, але його питання ідеально пасує до цієї старомодноі атмосфери. Я піднімаюся навшпиньки, намагаючись перехопити Сарин погляд, дати їй знати, що ми будемо тут о десятій, але вона дуже уважно слухає ведучого майстер-класу. Оглядаюся на дивовижне чортове колесо.

– Дуже хочу, Джеку, дякую тобі.

Хлопець у білих чинос із недбало накинутим на плечі светром Райделл Хай опускає на наші коліна хромовану решітку, здивовано піднімає брови, коли чує її тріскіт, перевіряє, чи ми в безпеці.

– Може, схочеш обійняти свою дівчину, друже. Там, нагорі, можна трохи злякатися.

Я впевнена, він каже щось таке кожній парі, яка сідає в крісло його атракціону, але все одно ми одночасно поспішаємо його виправити.

– О, ми не... – я заікаюся.

У ту ж мить Джек поспішно додає:

– Вона не моя... Ми просто друзі.

Хлопець у светрі підморгує з розумінням:

– Шкода. Ви в парі гарні.

Колесо трохи просувається, сідають пасажири наступної кабінки, а я на мить заплющую очі, бо не знаю, що казати далі.

– Тільки не кажи, що ти боягузка, Лорі.

– Ні, се-е-е-ер! – Я сміюся. Стиснувши пальцями решітку, я вмощуюся глибше на сидінні кабінки кольору малиново-ванільного пудингу, вона гойдається, я впираюся ногами в хромовану підніжку. – А ти не боїшся висоти?

Він відхиляється в куток кабінки та дивиться на мене скося, руки поклав на спинку сидіння, долоні розвів – я поставила дурнувате запитання.

– Я схожий на того, кого легко налякати?

Денні Зуко, з'їж своє серце, але те, як він барабанить пальцями по верху кабінки біля мого плеча, підказує мені, що він не такий уже й розслаблений, як здається з його зовнішнього вигляду. Не знаю, що його так бентежить: те, що він на колесі без Сари, чи те, що він узагалі на колесі, чи те, що він на колесі зі мною. Я зітхаю, готова запитати його про це, але лунають перші запаморочливі акорди «Безнадійно віддана тобі», і колесо починає обертатися.

Я відкладаю своє питання. Урешті, це мій день народження. Я люблю чортове колесо, і я з Джеком, який мені все одно більше й більше подобається щоразу, коли його знову бачу. І це добре. Саме так, поклавши руку на серце. Саме так. Це добре, тому що він і Сара, безперечно, – прекрасна пара, і тому що я люблю її, як сестру.

Загалом я цілком опанувала ситуацію. Що є, те є. Хто знає, можливо, коли б усе пішло інакше, якби я знайшла його першою, зараз його рука обіймала б мою талію, він готувався б поцілувати мене на вершині колеса. Можливо, ми були б до нестями закохані. Або могли б бути жахливо романтичною парою, і найкращим виходом є саме те, що сталося насправді. Він є часточкою мого життя, і я рада цьому. Цього достатньо.

– Ух, – видихаю я, милуючись видом, що відкрився лише для нас двох. Барнз Коммонз окантований прапорцями й вогниками: неонові написи на фургончиках Ейрстріма, спалахи дискотеки з танцювального шатра, чайні вогники на довгих столах, перші відвідувачі вже перебираються з галявини ближче до екрана. Ми ще піднімаємося, можна вже бачити те, що за межами парку: довгі й вузькі вулички південно-західного Лондона, освітлені жовтуватими ліхтарями.

– Зірки, – каже Джек, закидаючи голову назад, бо ми майже на вершині. Я роблю так само й дивлюся на зорі разом із ним. На кілька секунд ми залишаємося з ним

тут, на найвищій точці колеса, тільки удвох на весь світ.

– З днем народження, Лорі, – каже Джек тихо й серйозно, коли я повертаюся, щоб подивитися на нього.

Я киваю та намагаюся всміхнутися, але м'язи мого обличчя не здатні на це, губи дрижать, я можу розплакатися.

– Дякую, Джеку. Я рада, що проводжу його разом з... – перериваю себе, – з вами, хлопці.

– Я теж.

Наша кабінка минає вершину та звішується за край колеса, гойдається на вітерці, я зойкаю та міцніше стискаю решітку двома руками. Джек легко сміється та обіймає мене рукою, я відчуваю тепло його тіла поруч зі мною.

– Усе гаразд, я тебе тримаю.

Він стискає мене на секунду, міцні пальці – на моєму плечі, та знову відкидається на спинку сидіння, кладе туди руку.

Я теж відсуваюся назад, шлунок перевертається в мені: соромно сказати, але це зовсім не пов'язане з тим, що ми зависли високо в небі над Барнз Коммон, а через те, що я сиджу тут на прекрасному старовинному чортовому колесі сам на сам із Джеком О'Марою. Вінтажні рожеві й м'ятні вогні освітлюють шпиці колеса, на Джековому обличчі танцюють їхні тіні – ми поволі рухаємося. Олівія Ньютон-Джон співає про своє безнадійно віддане серце. Я знаю, що вона відчуває. Мої пальці торкаються медальйона, гладять знайому форму плаского фіолетового камінчика – для впевненості. Уранці я не могла його знайти, п'ять хвилин була на межі зриву. Розплакалася, коли Сара нарешті помітила його – він застряг у тріщині між дошками підлоги в моїй спальні. З усього, що я маю, мій кулон – найдорожчий. У нас із Джині він був один на двох. Я знаю, це дурниці, але відчуваю зв'язок із нею, коли б його не надягла.

Чорт. Знову пропущений дзвінок від мами. Почуваюся найгіршою у світі дочкою. Відкриваю повідомлення, яке вона щойно кинула в чат, даю собі слово

зателефонувати їй одразу вранці.

«Лорі, дитино, вибач, що пишу це, вибач, що воно так на твій день народження, але ти маеш знати якнайшвидше. Тато в лікарні, сонечко, інфаркт. Зателефонуй, щойно зможеш. Люблю тебе. Мама. Цілую».

І ось так один із найкращих днів у моєму житті перетворився в один з найгірших.

12 грудня

Лорі

Почуваюся так, ніби в мої уггі залили свинець. На роботі постійно була клята божевільня, різдвяні корпоративи тривали один за одним кілька тижнів поспіль, ноги болять, ніби марафон бігла. Я до біса й остаточно знесилена. Тато одужує повільніше, ніж сподівалися лікарі. Таке враження, що в нього одна хвороба чіпляється за наступну. Мій міцний татко, з яким ніколи нічого не траплялося, тепер кволий і блідий, мама, здається, скоро буде така сама, бо до смерті переживає за нього. Вони завжди були такою гарною парою. Тато старший за маму на десять років, але дотепер це ніколи не було помітно. Зараз уже так не скажеш. Минулоріч батькові виповнилося шістдесят, але вигляд має років на десять старший. При зустрічі мені щоразу хочеться зв'язати його, кинути в літак, відвезти до теплих країв і годувати вдосталь. Звісно, мама робить усе, що може. Але їхнє життя перетворилося на одну довгу низку консультацій зі спеціалістами, діет, обмежень, і це дуже відчутно на них відбивається. Я їжджу додому так часто, як тільки можу. Але головний тягар лежить, звісно, на мамі.

Куди не глянь, упадає у вічі різдвяна мішура. Останні кілька годин я ганяю магазинами і зараз уже на межі. Мені хочеться копнути оленя Рудольфа, відгамселити Мерайю Кері та придушити першого, хто почепить мені чергове пасмо срібного дощика. Останні 20 хвилин я стою в нескінченній черзі в HMV[9 -

Фірмовий магазин компанії звукозапису HMV Retail Ltd.], яка до того ж майже не рухається. У руках стискаю набір дисків, якого мій брат, напевно, навіть ніколи не відкрив. Ще трохи – і засну просто стоячи. Це ж музичний магазин, невже вони не могли запустити щось свіжіше за Нодді – дурка-Голдера, який верещить «Це Різдво!», аж горлянку рве. Що це, курва, за ім'я таке Нодді? Ловлю себе на думці, що він, мабуть, народився клаповухим, а його мати, певно, була під дією звеселяючого газу, тож нічого кращого вигадати не змогла.

– Лорі!

Обертаюся на голос, який вигукує мое ім'я, і бачу Джека. Він махає рукою поверх голів людей у черзі, що змією скрутилася навколо мене. Я усміхаюся, щаслива бачити його дружне обличчя, а потім закриваю очі, демонструючи, як мені прикро, що застрягла отут, у цьому натовпі. Кидаю погляд на коробку з дисками та усвідомлюю, що братові більше сподобається пляшка «Джека Деніелса», тож повертаюся, вибираюся з цієї черги, дратуючи всіх і кожного, оскільки йду проти течії. Джек чекає на мене біля виставки компакт-дисків, закутаний у своє тепле зимове пальто й шарф. Я зітхаю, бо одразу прокидається спогад про те, який він був тоді на автобусній зупинці. Два роки минуло, і я, здебільшого, уже не думаю про нього день у день. Я ретельно витіснила всі свої грішні думки про нього, замінивши їх безпечнішими, і мої зусилля винагороджено. Кажуть, людський мозок віддає перевагу реагуванню на шаблони, що повторюються, і я в цьому переконалася. Джек тепер посів у моєму житті належне місце друга та хлопця найкращої подруги, а у відповідь я дозволяю собі насолоджуватися його товариством і любити його. Він дійсно дуже мені подобається. Він веселий. Неймовірно дбає про Сару. І просто врятував мені життя тоді, на дні народження, опанувавши ситуацію, коли мене розірвало на шмаття від горя посеред Барнз Коммона. Ми не встигли й оком моргнути, як уже сиділи в таксі, квитки на потяг додому виявилися замовленими ще до того, як ми дісталися Делансі-стріт. Іноді тобі просто потрібна людина, яка каже, що робити. І того дня Джек виконав цю роль бездоганно.

– Ти, схоже, у такому ж захопленні від різдвяного шопінгу, як і я, – він повертає на полицю диск, на який дивився без ентузіазму, та разом зі мною залишає магазин.

– Хоча, ти, напевно, більш успішна в цій справі, – показує очима на мої пакети. – Допомогти?

Я, не сперечаючись, віддаю йому важкі сумки. Руки в мене в червоних рубцях від ручок торби, пальці потроху відпускає. Ми виходимо на Оксфорд-стрит, під ногами сіра каша – рештки снігопаду, який був кілька днів тому. Це місиво ще залишається, бо арктичні вітри дмуть на нас із півночі. Джек витягує з кишені вовняну шапку й надіває її на голову, демонстративно тремтить.

– Тобі ще багато шукати? – запитую.

Він знизує плечима.

– Для Сари здебільшого. Може, у тебе є якась хороша ідея? – він дивиться на мене збоку, ми пробираємося крізь галасливий натовп. – Будь ласка, скажи, якщо є.

Я напружую мозок. Їй доволі просто купувати подарунки, але від Джека має бути щось дійсно особисте.

– Може, браслет чи кулон?

Ми минаємо ювелірну крамницю на Хай-стрит, зупиняємось подивитися, але нічого у вітрині не здається Сариним подарунком.

Я морщу ніс і зітхаю, коли заходимо до крамниці.

– Воно все якесь трохи... Не знаю. Не дуже індивідуальне. Джек киває. Потім зосереджено дивиться на годинник.

– Ти поспішаєш?

– Не те щоб, – мене не приваблює перспектива плентатися зараз додому.

– Добре, – він усміхається, бере мене під руку, – ходімо зі мною. Я знаю, куди йти.

Джек

З Лорі вибирати покупки набагато легше, ніж самому. Ми з нею щойно завернули за ріг Оксфорд-стрит до Честерського центру антикваріату – туманно пригадую, що він десь там був, сподіваюся, іще стоїть.

– Овва, – видихає Лорі.

Її блакитно-бузкові очі широко розкриваються, коли ми заходимо у високий будинок із теракотової цегли.

Я був тут багато років тому, ще дитиною, допомагаючи батькові знайти щось цікаве на мамин день народження. Живий яскравий спогад. Гадаю, це був особливий день народження, такий, який відзначають. Ми знайшли для неї ніжний срібний браслет, інкрустований бурштином. Тато попросив вигравірувати на внутрішній поверхні всі наші імена. Поки він був живий, вона іноді носила цей браслет – на Різдво й на особливі дати. Вона надягла його й на похорон. І з того часу я не бачив її без нього.

З приємністю помічаю, що галерея не дуже змінилася за минулі роки, так само нагадує печеру Аладдіна з вінтажними вітринами.

– Дивовижне місце! Навіть не знала, що воно тут є.

– Істинний Лондон. – Я ховаю шапку до кишені, ворущу рукою волосся, яке прилипло до голови. – З чого хочеш почати?

Її очі сяють, вона сміється, задоволена всім, що відбувається.

– Гадки не маю. Я хочу побачити все.

– Зупинися. Ми тут застрягнемо до Різдва.

Я йду за нею, а вона рухається між прилавками, погладжує пальцями голову вирізьбленого леопарда, охає біля замкнених вітрин, заповнених прекрасними діамантами найвищого гатунку, а потім уже захоплюється стародавньою біжутерією на сусідньому стенді. Вона всміхається, соромиться, коли власник крамниці ретрокапелюхів кидає на неї погляд і витягує хлоп'ячий твідовий кашкет, пропонуючи приміряти. Старий добре знається на своїй справі: щойно

кашкет опинився на її норавливих кучериках, вона перетворюється у волоцюгу шістдесятих. Лорине волосся можна приборкати хіба відсотків на шістдесят, а просто зараз вона схожа на вуличного хлопчиська з «Олівера Твіста». Лавандові тінні на твіді підкреслюють колір її очей, але вони ж відтіняють важкі темні синці під ними. Я із жалем помічаю, яка вона втомлена. І це не втома типу «мені просто треба лягти раніше». Це втома з розряду «останні кілька місяців були найпаскуднішими в житті». Це очі людини, яка постійно, уже досить довго хвилюється за когось. Я згадую, що не запитав, як у неї справи.

Вона знімає кашкета, роздивившись себе під усіма кутами в ручному дзеркалі, яке власник крамнички гречно тримає перед нею, витягує мініатюрний ярлик, щоб глянути ціну, потім повертає кашкет і сумно хитає головою. Шкода. Їй у ньому було дуже гарно.

– А як щодо цього? – запитує вона трохи згодом.

Ми розглянули та відкинули маленьку акварель, відклали поки що турецький медальйон двадцятих років минулого століття, який може виявитися тим самим подарунком. Але щойно увійшли до малесенької крамнички парфумерних аксесуарів, я зрозумів, що саме тут знайдеться те, що ми шукаємо. Лорі, як мала дівчинка, яку запустили до кондитерської, охає й ахає над вишуканими позолоченими флаконами, екзотичними ароматами, а потім розпливається в усмішці, мов сонечко літнього дня.

– Джеку, сюди, – кличе мене подивитися на те, що відкопала в глибині полиці. Заглядаю їй через плече, бачу річ у її руках і дякую щасливим зіркам за те, що не придбав турецький медальйон. Золота пудрениця у вигляді мушлі, що лежить у долоні Лорі, така Сарина, що будь-яка інша жінка у світі не могла б володіти нею. Арт-деко, як я гадаю, з опорою на знання, отримані при перегляді «Антикварного Роуд-шоу», за розміром дуже зручно лягає в долоню Лорі, на кришечці викладена інкрустацією емалева русалка. Вона чимось схожа на Сару, з її рудувато-каштановим волоссям, що каскадом падає на плечі, з виразним кокетливим вигином талії. Лорі простягає це мені, у її очах сяє усмішка.

– Роботу виконано.

Мушля лягає мені в долоню з приємною важкістю. Вона варта Сари. Цей дарунок скаже: «Я помічаю в тобі кожну дрібничку, ти для мене дорогоцінна».

– Припиняємо пошуки, – кажу, а сам підношу молитву, щоб вона не коштувала більше, ніж невеличка іпотека. Видихаю з полегшенням, коли перевертаю ярлик. Мені після цього ще й на пиво залишиться. – Як добре, що зустрілися.

Ми знаходимо власницю, яка запаковує нам пудреницю, просимо підібрати оксамитову торбинку, яка пасує до подарунка, і жінка загортає все це в тканину та стрічки. Гадаю, вона глянула на мене й одразу зробила висновок, що коли лишити мене напризволяще, я замотаю дарунок у фольгу або втну якесь інше неподобство. Я б так не зробив, але вона не далека від істини. Я страшенно радий, що мені не доведеться самому порпатися зі скотчем.

Уже майже темно, хоча лише четверта. Ми з Лорі знову вибираємося на вулицю.

– Відсвяткуємо пивом? Я тобі винен, ти мені так допомогла, – схоже, що їй треба добряче посидіти й потеревенити. – Один Бог знає, що отримала б Сара, не було б тебе. Квіти з автозаправки та сумнівні трусики із сексшопу абощо, – Лорі сміється, піднімає рукав пальта, дивиться на годинник, певно, їй треба йти.

– Гаразд, – каже на мій подив.

Я був упевнений, що вона відмовиться.

– Хороша дівчинка. Тут є знайома місцинка, за рогом. Натуральний паб, а не модний бар, де навіть сісти ніде.

Опускаю голову під пронизливим вітром, який щойно здійнявся, кидаючи нам в обличчя колючий сніг, обіймаю її за плечі, спрямовуючи до маленької бічної вулички.

Лорі

Щойно ми пройшли крізь вітражні двері пабу, я зраділа, що вирішила не відмовлятися від випивки. Тут і заспокійливий аромат вугілля, що палає в каміні, і вощені меблі, і темно-зелені шкіряні дивани, глибокі й комфортні. Усе це – для довгого відпочинку за склянкою. Крім нас, тут лише старий зі шпигунським

джек-расселом. Це один із тих непретензійних пабів «З кінця світу», про які знаєш, що вони не міняються десятиліттями. Добре облаштована барна стійка обрамлена червоними кам'яними плитками та міддю.

– Склянку червоного? – питає Джек. Я киваю, вдячна, бо забрала в нього свої сумки з покупками. – Іди знайди місце біля вогню, а я принесу напої.

Я обираю найкращий диванчик у цьому місці, найближчий до теплого каміна. Падаю на нього та запихаю сумки під стіл, вибираюся з вологого зимового пальта, вішаю його на стовпчик збоку від дивана, щоб трохи прогрілося. Пригадую, як у дитинстві ми вдома сушили одяг, а тато поставив за вішалкою додатковий радіатор, щоб зимовим ранком перед школою ми могли завжди одягти теплі куртки.

– Вино для леді, – жартує Джек. Він з'явився зі склянкою глибокого рубінового кольору та з пінтою пива. За моїм прикладом, повісив пальто на інший стовпчик, вийшло, ніби я помітила нашу територію, визначивши, що цей мініатюрний простір належить нам двом.

– Найкраще, що може бути взимку, – каже він, енергійно потираючи долоні перед вогнем, щоб зігрітися, потім підсувається шкіряним сидінням так, щоб опинитися навпроти мене та ставить свою пінту перед собою. – Боже, це те, що мені зараз потрібно, – робить глибокий ковток, із задоволенням облизує губи.

Вино, мов кров, зігріває мене зсередини, відчуваю на язиці багатий смак перцю та чорної смородини.

– Дякую, що ти мені сьогодні допомогла, – каже він. – Ніколи б сам такої ідеальної речі не знайшов би.

Я всміхаюся, тому що знаю, як цінуватиме Сара його подарунок.

– Вона буде просто вражена.

– Звісно, я скажу, що сам усе знайшов.

Кінець ознайомительного фрагмента.

notes

1

Лорі пригадує епізод із фільму «Реальне кохання» (Love Actually, 2003).

2

Нора Ефрон (Nora Ephron; 1941—2012, США) – режисерка, відома романтичними комедіями, за що її й цінує Лорі.

3

Лорі пригадує героїнь фільму «Тельма і Луїза» (Thelma & Louise, 1991).

4

Зірки ранкової телепрограми, популярної не лише в Британії, але й у США.

5

Шоколадно-карамельне морозиво.

6

Секс утрюх (фр.).

7

Давіна МакКолл – фітнес-тренер, яка веде свою телепрограму.

8

Персонажі американського фільму «Бріолін» (Grease, 1976).

9

Фірмовий магазин компанії звукозапису HMV Retail Ltd.

Купити: https://telnovel.me/ru/s-l-ver_dzhoz/odnogo-razu-na-r-zdvo

Текст предоставлен ООО «ИТ»

Прочитайте эту книгу целиком, купив полную легальную версию: [Купити](#)